

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Statens pædagogiske
Studiesamling

22

V

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

Januar 1953

Nr. 1

Gud gør op! *Af sognepræst Chr. Bartholdy, Haslev*

En vantro gårdmand skrev en lille artikel, som han sendte til sit blad: Jeg vil meddele offentligheden, at jeg har eksperimenteret med en ager i min mark. Jeg pløjede den en søndag. Jeg tilsåede den en søndag. Jeg harvede den en søndag. Jeg kørte hjem en søndag. Og hvordan er udbyttet? Jeg har avlet flere fold på denne ager end nogen af mine naboer!

Han var spændt på at se denne dristige artikel på tryk. En dag kom den. Da han åbnede sin avis, stod den der, — men med en lille tilføjelse fra redaktørens hånd, som åbenbart har haft lidt mere begreb om Guds veje: *Gud gør ikke altid op i oktober.*

Det er det spændende og risikable ved vor tilværelse. Vi le-

ver i den tid, da Gud bærer over. Men en dag kom dødsrets time. Lykkelig den, som oplever her, at Gud går op og med ham: for det menneske får jo lejlighed til at omvende sig og bede om tilgivelse. Jeg husker sådan en mand. Hvor nænsomt jeg slidt, sagde han, hellig og søgn, hellig og søgn, i tyve år, — så sikker et liv!

Men der jo andre — de lever i samme tanker som den oven-

C. Bartholdy

nævnte gårdmand, og de dør i dem. Hvilket vanvid: fordi Gud ikke åbenbart greb ind i deres liv og straffede dem, så synes de, det gik godt, og hvad fremtiden angår — det går nok. Og så bander de og spotter Gud indtil deres sidste stund.

En tid kom jeg meget på landsarkivet i Viborg. Der var den gang en arkivar, som altid bandede. Jeg havde indtryk af, at min nærværelse irriterede ham; han vidste, jeg var præst, og ville drille mig ved denne bånden. Jeg turde ikke sige noget, men var meget ærgerlig over ham. En dag sagde jeg det til en ældre troende ven. Hans ord beskæmmede mig.

Jeg ved det godt, sagde han, og det er ikke noget at være vred over, men man må have stor medlidenhed med manden. Tænk Dem, han er lige ved 70, hans liv er snart forbi, og hvad ser han i møde? Er det i grunden underligt, at hans dårlige samvittighed giver sig disse udslag? Vi skal have ondt af ham i stedet for at skælde ud over ham.

C. Bartholdy.

Kære venner og gamle elever!

Må vi på denne måde sige jer en hjertelig tak for jeres julebreve og -hilsner!

Vi ville så gerne have svaret hver enkelt; og mere end een af os havde besluttet at gøre det og begyndt derpå — men har

måttet holde op; tiden slår ikke til. Men tak allesammen! I har glædet os meget.

Og så ønsker vi hinanden et godt nytår under Guds *nåde* og *varetægt* hver dag, med hans *fred* i hjertet til at stride vor strid med mod og i *tjeneste* for ham hver på vort sted og under de vilkår, som blev hver af os til del.

De kærligste hilsener til hver og en! Jeres hengivne

Ella Christensen, Lilly Frederiksen, Mette Kirstine og

K. Robert Hansen, Johanne Mikkelsen, Grethe Nielsen

Anette Pade.

Fra skolen

Ja, så er vi begyndt igen efter juleferien. Den blev lidt længere, end den egentlig burde have været, 14 dage på grund af dels søndagenes placering, dels jernbanernes julerabatsystem, og det var eleverne naturligvis *meget* kede af. At *alt* gik programmæssigt kan man vanskeligt sige, eftersom en af rutebilerne, som skulle bringe ca. 40 juleglade og julesalmesyn- gende elever til Korsør, lagde vejen om ad en grøft i nærheden af Slagelse, trods chaufførens meget forsigtige kørsel i det glatte føre. Der skete dog kun materiel skade, og så snart man havde fået sig placeret i en ny rutebil, lød julesalmerne påny — og mon ret mange glemte om aftenen i deres hjem at sige Gud tak?

Forinden alt dette havde vi holdt offentligt julemøde med fuldt hus i foredragssalen og fru *Sigrid Trier Hansen* som taler. Fru Sigrid fortalte om professor H. C. Frederiksen (kaldet »Friser«), hans liv og personlighed, virke og død på Vallekilde højskole, og læste hans bekendte juledigt. Efter kaffebordet sang elevkoret nogle julesalmer flerstemmigt, og pastor *O. V. Petri*, tidl. Nr. Jernløse, fortalte minder fra sin højskoletid og sluttede med andagt.

Aftenen inden den bemærkelsesværdige juleafrejsedag holdt vi vor egen lille *julefest*. Lærerinderne havde pyntet bordene eventyrligt smukt med levende lys. Hver af os lærere gav vort bidrag i form af en julehistorie eller andet, eleverne medbragte selv stemningen, og forstanderen sluttede med en juletale om Jesus barnet i stalden som »Guds tigger«.

At der gik et par dage, inden vi efter juleferien igen var kommet »over Storebælt« både med legeme og sjæl, er vel

ikke så sært. Men nu er vi her alle undtagen een, som en vred blindtarm tvang til at forlænge ferien og gøre »studier i marken«; og hverdagene er begyndt — og det er i grunden slet ikke så galt; »borgen« skal jo dog engang stå der bygget af »hverdagsstene«. Men endnu en gang måtte vi nu synge om den kære og gode jul og synge den ud, nemlig ved en *hellig-trekongersaften* i forstanderens stuer i selskab med den fjerde vise mand; men hvad han kan lære os, peger jo netop mod hverdagen: at tjene Jesus i vor næste.

Dog — et par af os kom til endnu en fest: *Fårevejle Højskoles Københavnskreds'* jule- og nytårsmøde på KFUK, St. Kannikkestræde, den 9. januar. Det var vel ikke den helt store forsamling, ca. 40 i tallet; men alle Fårevejle Højskoles epoker var repræsenteret, og vi havde et hyggeligt samvær med hinanden. Forst. og frk. Mikkelsen talte. Under hele samværet hørte vi lyden af Haslev Landbrugsskoles Københavnskreds' møde af samme art oppe i festsalen, mens vi holdt til i dagligstuen. Vi glæder os til den dag, da dagligstuen er for lille til os, og vi må rykke op i festsalen! Næste møde bliver i maj.

I denne måned har vi et besøg, som vi sætter stor pris på. Det er frk. *Dagmar Petersen*, missionær under D. M. S. i Manchuriet i krigens og »befrielsen«s slemme år 1937—46, og i de sidste tre år »lånt ud« til et amerikansk selskab, der arbejder i Liberia i Vestafrika. Frk. Petersen er sygeplejerske og p. t. kursist på Århus universitets kursus for ledende sygeplejersker m. v., og opholdet hos os er et led i kursus'et. Vi er glade for besøget og drager vældig nytte deraf. Frk. Petersen er ikke spor af kostbar; gerne fortæller hun derudefra eller holder missionshistoriske foredrag. Hendes ophold her betyder i høj grad en hjælp til den horisontudvidelse, som er en del af højskolens gerning.

I forbindelse med frk. Dagmar Petersens ophold her har vi i et par dage haft besøg af lederen af ovennævnte kursus, frk. *Ellen Margrethe Schrøder* — også et besøg, som vi var glade ved. Fr. Schrøder tog flere timer med eleverne, bl. a. et interessant foredrag om Finland.

Indmeldelserne til sommerskolen strømmer godt ind i disse dage. Så de, der vil med, skal ikke vente for mange dage med at indmelde sig.

Læserne har måske allerede selv bemærket, at jeg slet ikke har udtalt mig om vore elever nu i vinter. Belært af erfaringerne er jeg blevet klogere. Ak, jeg arme menneske har jo

brændt mig slem! Undskyld mig, kære, kære vinterelever 1951—52! Jeg har såret jer ved i sommer engang i ubetænksomhed at skrive: hvad skal det ende med? Holdene bliver jo bedre og bedre! Der lå ikke noget komparativisk deri, kun et begejstringsudbrud fra en glad forstander. Men jeg burde jo have vejet mine ord lidt bedre og bør for fremtiden være forsigtigere. Altså: vi har et godt hold også nu i vinter, som vi er glade og taknemmelige for og venter os meget af. Og tænk, så har vi allerede nu passeret halvdelen af vort samværs og samarbejdes tilmålte antal dage! »Der er mulighed nu; men den flyr«. Venner og gamle elever, husk os i jeres forbøn!

K. Rob. H.

„Fra Grønlands frosne vange“

Naja

Fra 22 danske amter har vi elever nu i vinter. Jyderne fører med 57, så kommer sjællænderne med 12; fra Fyn med omliggende øer kom ligeledes 12; af københavnerne er der 4 og een lollipop. Slige folk er vel set før under skolens 45—46-årige beståen. Men derimod har der vel ikke tidligere været elever fra rigets fjerneste egn, nemlig Grønland. En sådan har vi denne gang. Vi præsenterer hende hermed. Det er Kristiane Nielsen fra Godthåb. Hun er jordemoder elev. Naja — som hun kaldes til daglig — falder godt til iblandt os; vi holder alle meget af hende, og Grønland og dets folk og problemer er med hende rykket mere ind paa livet af os, som det bør sig i denne tid.

Skolesang

Til Testrup Højskoles 25-års jubilæum i oktober havde læge I. C. Heuch, Vejen, skrevet en smuk kantate med musik af Chr. Nissen. Med tilladelse og tak gengiver vi den her. Meget anderledes end skildret i denne kvikke sang former livet på Fårevejle Højskole sig ikke.

Klokken er ringende,
pigerne springende
farer af sengene lette som fjer.
Spændende bringende,
kostene svingende.
Alting skal nås på et lille kvarter.

Pulvere rækkende,
gazebind læggende,
vide, hvordan man ta'r temperatur.
Vævert omspringende,
bækkener bringende,
førend „patienten“ kan få sig en lur.

Sangen er stigende,
tonerne higende
opad med takken for morgenes gry,
fører fra vrømmelen
sindet mod himmelen,
kommer med kræfter til arbejd' påny.

Ansigter vadskende,
omslag påklaskende.
Alle skal gøres i stand i en fart.
Sengene redende,
tapperne bredende.
Alting må være til „stuegang“ klart.

Foredrag vækkende,
tankerne æggende
ud for at kende vor brogede jord.
Altid dog ledende
vejen beredende
hjem for at virke for Danmark, vor mor.

Alle er benende.
Klokken forenende
melder, at ingen er helt uden mad.
Alle er talende.
Breve er dalende
ned over bordenes brogede rad.

Lærerne talende
tavler bemalende:
femur, clavicula, biceps er svært.
Ho'derne dukkende
synker nu sukkende:
Anatomien får aldrig vi lært.

Altid modtagende
gæster, der dragende
kommer hertil for at lære og se.
Venligt dem bænkkende,
alle betænkende,
om de er hundrede eller kun tre.

Dagen er rindende.
Solen forsvindende.
Aftenen kommer med stilhed og fred.
Alle er hvilende,
alle er smilende
sødt, mens i drømme de træt synker ned.

Forstanderens møder

Mandag d. 19. jan. kl. 20: Nykøbing Sj. (Arbejdernes Oplysningsforbund).

Mandag d. 26. jan.: Hørve kirke.

Tirsdag d. 27. jan.: Nykøbing missionshus.

Tirsdag d. 3. febr.: Flemløse kirke.

Torsdag d. 5. febr.: Fårevejle missionshus.

Søndag d. 15. febr. kl. 16: Tølløse missionshus (fastelavnsmøde).

Søndag d. 15. febr. kl. 19,30: Roskilde KFUM (fastelavnsmøde).

Torsdag d. 19. febr. kl. 19,30: Nr. Jernløse kirke.

Tirsdag d. 24. febr. kl. 19,30: Tuse missionshus.

Torsdag d. 26. febr.: Mørkøv hotel.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER:

1940-41. Lærer Henning Olsen, Ungdomsskolen, Blåkilde, Tarm.

Knud Vesterdal, Vognserup, pr. Sandby.

1942. Grethe Jespersen, Ny Kirkeby 7, Jyderup.

1923. Nina Andersen, Skolegade 15, Tørring.

1947. Lisa Petersen, Frisergade 125, Flensborg.

1948. Ida Jørgensen, c/o Irming, Strandboulevarden 98, 4. th., København Ø.

1952-52. Johanne Sørensen, Bispebjerg hospital, Kbh. NV.

Frk. Metha Justesen, Hvidegaard, Aarslev, Brabrand.

Frk. Gudrun Spliid, Østbrovej 9, 1. th., Glostrup.

Frk. Tove Rasmussen, Dorphs Allé 12, Taastrup.

Frk. Kirsten Andersen, Villa Solvang, Nørre-Søby.

Frk. Inga Moisgaard, Vestergade 94, Herning.

1948. Fru Ester Søndergaard Petersen, Faurholt, Ikast.

1949-50. Lora Jørgensen, c/o konsul Clausen, Ahlmanns Allé 14, Hellerup.

NYE MEDLEMMER

Fru Nielsen, „Hyldgaard“, Fårevejle.

Frk. I. Viuf, Fårevejle.

Hr. landpostbud C. Guldager, Binderup, pr. Dalager.

Frkn. Sørine Hansen og Thea Sørensen, Bjert.

Hr. Hans Krab, Bjert.

Hr. sognerådsformand, prop. P. Eeg, Agtrup, Bjert.

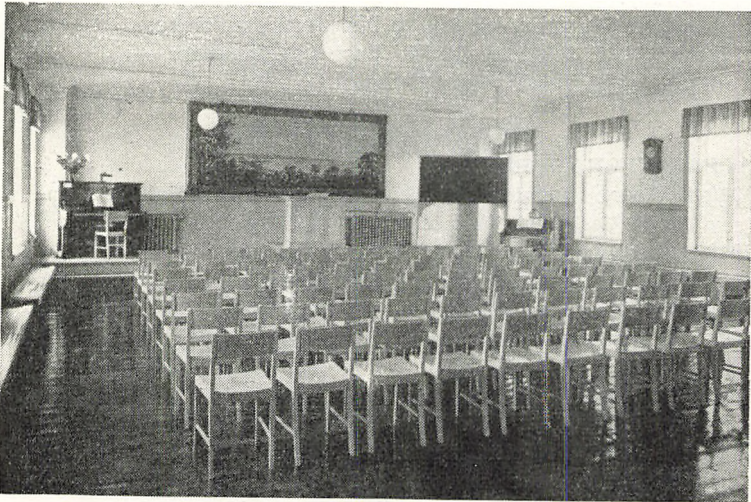
Fru Camilla Jensen, Bjert.

TAK!

Indbetalingerne kommer jævnt hele tiden; hvis de sidste bidrag kommer inden 1. marts, vil De spare kassen for arbejde med opkrævningerne!

Venligst
Johanne Mikkelsen.

HUSK at opgive både Deres gamle og nye adresse, når De anmelder adresseforandring!

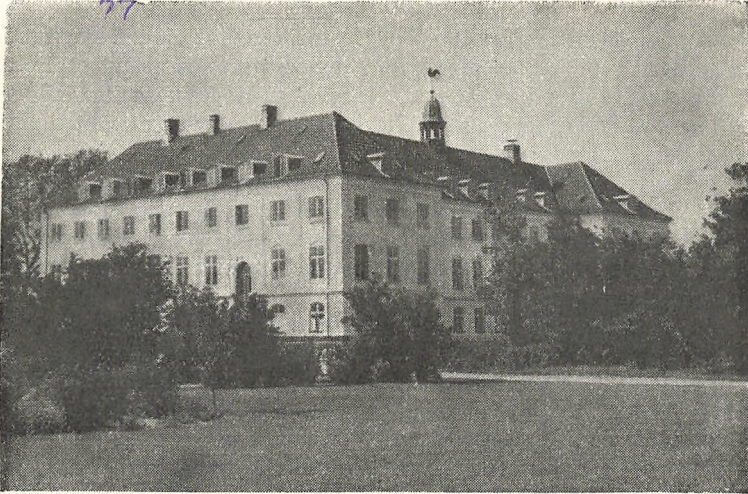
Nyt billede af foredragssalen („Mariasalen“)

Højskolemøde

Medarbejderne fra Indre Missions højskoler og ungdomsskoler samles i dagene 17.—19. april på Fårevejle Højskole til det årlige stævne. Det er 25 år siden, det sidst blev holdt her. Vi glæder os meget.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Hølbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

Februar 1953

Nr. 2

Arbejdsglæde

Af forstanderinde, frk. ANNETTE PADE, Fårevejle Højskole.

Mon det ikke går an at have idealer? Jeg tror, det hører med til at være ung at have et ideal at se op til, at kunne bygge luftkasteller og at have ønskedrømme. Moderne psykologer vil sikkert ikke give mig ret; de siger, det kan være farligt. Ja, hvad kan ikke være det? Alt kan overdrives og misbruges; men mon jeg ikke har ret i, at for de bedste unge hører det med at have lov til at regne med, at der er noget stort og godt i vente til dem ude i fremtiden.

Vel ved jeg, at mange unge ikke tør tro det; de er blevet desillusionerede — og sådan set ikke uden grund; for tiden, vi lever i, gør, hvad den kan, for at slå vore luftkasteller i stykker; den gør, hvad den kan for at vise os den barske virkelighed og fortælle os, at vi ligeså godt kan se virkeligheden i

øjnene og ikke tro, at livet og fremtiden har noget særligt i behold til os. Vi står alle i den mærkelige spænding mellem drøm i virkelighed; og jeg tror, det er godt; for den forhindrer os i *kun* at drømme, og samtidig løfter den os ud over det tunge og triste i hverdagen.

Vi lever alle mere eller mindre i denne spænding; men de unge, der endnu ikke har fundet det arbejde, der skal blive deres, føler den måske stærkest, og navnlig hvis de hører til den forholdsvis lille flok af unge, der har fået det privilegium at kunne vælge sig et erhverv.

Nogle mennesker får *kald* til en bestemt gerning; men det er jo kun de færreste. For langt de fleste af os gælder det, at vi vælger et *erhverv*; men så skal vi *gøre dette erhverv til vort kald*; og jeg tror, at har man et arbejde for og blandt *mennesker*, har man lettere ved at gøre det, end hvis man har et arbejde, der kun stiller et rent manuelt krav til en.

Enhver form for arbejde er for dets udøver både en gave og en opgave, og det er i den ofte grå og ensformige *hverdag*, vi skal vise, hvad vi duer til; det er i hverdagen vi skal »bygge vores borg« — det er »i en grå og glansløs hverdag, vi skal rejse en hellighed«, som Mads Nielsen siger.

Og en af de måder, det kan ske på, er ved at få *arbejdsglæde*; men det er vist desværre en sjælden vare i vore dage. Men mon vi ikke kan blive enige om, at først i det øjeblik man har arbejdsglæde, er man i stand til at fylde sin plads. Den, der slæber rundt på sin daglige pligt som en tung byrde på sin ryg, vil have svært ved at yde en virkelig personlig indsats, der hvor hun står. Det er vist rigtigt, hvad jeg engang har hørt sige, at man skal bære sin pligt som en blomst i sit knaphul og ikke som en sæk på sin ryg.

Lettest er det vel at finde arbejdsglæde i det, der fuldt og helt er ens eget, sådan som hjemmet er det for husmoderen og gården for landmanden; på visse punkter stilles der større krav til den, der arbejder for andre, og hvis arbejde foregår blandt *mange arbejdsfæller*. Der kan så let blive så meget, der kvæle arbejdsglæden, f. eks. de andres dårlige humør, deres kritik og utilfredshed. Sker det, må man aktivt arbejde på selv at bevare glæden og sprede den til andre.

En anden af arbejdsglædens mange fjender er *manglende fysiske og psykiske kræfter*. Mangel heraf vil nemlig bevirke, at de kræfter, som burde lægges i arbejdet, i stedet må bruges til at overvinde træthed, uoplagthed, evt. smerter med, sådan at arbejdet bliver en byrde for en; hvis arbejdet overvælder

en, og man stadig lider under følelsen af utilstrækkelighed, vil arbejdsglæden have svært ved at indfinde sig.

Den største fare, der truer arbejdsglæden på en arbejdsplads, hvor mange arbejder sammen, er sikkert *manglende samarbejde*? At bevare et

godt samarbejde er en svær kunst, som alle må kunne; svigter blot en enkelt, går det ikke. Grundbetingelserne for at få det i stand er, at man respekterer hinanden og har tillid til hinanden. Hvor tillid blandt mennesker mangler, har glæden svært ved at indfinde sig. Vi skal være loyale mod hinanden og prøve, om vi kan føle ansvar for, at den andens evner og anlæg får lejlighed til at komme til udfoldelse.

Annette Pade

Det menneske, der er i besiddelse af *indre rigdom*, vil lettest finde arbejdsglæde, og for den, der har så stor en indre rigdom, at hun har nok at dele ud af til andre, vil små ting vedblive at være små ting, og hun vil måske få lov at opleve det største, et menneske kan komme til at opleve, at sprede lys i det mørke, der omgiver os.

Et kinesisk ordsprog lyder: »*Vil du bekæmpe mørket, så tænd lys*« — og det er uden tvivl den sikreste vej at få og til at bevare arbejdsglæde og derved gøre vort erhverv til vort kald; og hverdag efter hverdag lægges der så en sten til den borg, det blev Guds kald til mig at bygge — netop den borg, som ingen andre end jeg skulle og kunne bygge.

»*Kald ej din gerning uden værd og ringe;
for Herren er ej stort og småt.
Han ser på sindelaget blot,
om opad det vil bringe.
Lad stadig rinde dig i hu:
Benyt den dag, der glider nu!
Byg borg af hverdags stene!*«

Annette Pade.

Fra skolen

»Dagens længes, vinteren strenges« — også her på Lammefjorden; men vi er hverken postbude eller murere, så det berører os knap så meget; vi både arbejder og hygger os lunt inden døre trods en stiv Lammefjordskuling med 12 gr.s frost, men med begge fyr i brug.

To offentlige møder har vi haft. Onsdag d. 11. jan, havde vi forfatteren, indremissionær *Rich. Holm*, Kalundborg, som taler. »Fortids og nutids vikinger« var emnet. Vi fulgte både de gamle og de ny vikinger (fiskerne) på deres togter til England og fik både alvorlige og fornøjelige træk at høre fra deres færden derovre og om den danske menigheds udstrakte hånd iblandt dem, nemlig sømandsmissionen. — Lørdag d. 7. ds. gæstede fru *Sigrid Trier Hansen* os igen og holdt os og en del fra sognet i ånde et par timer ved sin fortælling om jødernes flugt til Sverige under krigen. Hendes levende måde at tale på og varme og klare kristne vidnesbyrd gav os også denne gang et rigt udbytte. Ved samme lejlighed samledes en gave ind til Holland-hjælpen.

Et tredje besøg, som dog ikke gjaldt ånden, men kroppen, var den kendte skolelæge fra Esbjerg, dr. *L. M. Jakobsens*. Dr. Jakobsen samler materiale til en stor undersøgelse over de dårlige rygge og dermed dårlige holdning hos mange unge, og den indflydelse, den kan have på den måde, hvorpå man senere klarer sig i sit erhverv. Der er jo nok noget om snakken, og alle eleverne »lagde ryg til« disse studier.

Men når man et øjeblik standser op, tænker tilbage over den forløbne måned og spørger sig selv: Hvad prægede den? er der vist ingen på skolen, der ikke ville svare: Det gjorde missionær, frk *Dagmar Petersens* besøg fra 4. til 24. jan. Som det omtales i sidste nr. betød det en inspiration, en horisontudvidelse (skolen blev simpelthen nødt til at følge med og skaffe et nyt Asien-kort!) og et kald for os alle. Ganske spontant opstod der hos eleverne selv et ønske om at give frk. Petersen en gave med til arbejdet og en trang til den sidste aften at sige hende en tak, for hvilken *Margrethe Pinstrup* på en meget smuk måde var sine kammeraters tolk ved at citere Mads Nielsens sang:

»Der er nogle, der bestandig
går, som gik de kongebud,
og er vidnesbyrd iblandt os
om så kongelig en Gud.«

Frk. Petersen har efter sin afrejse ikke alene sendt os en hilsen til »Sølvsnoren«, men givet skolen et synligt minde: et kors, smukt skåret i mahognitræ fra Afrikas jungle af en af eleverne fra missionsstationen i Ganta i Liberia. Det er nu blevet ophængt i foredragssalen vis à vis uret og hænger nu og minder om, at vort kald og vor forpligtelse som kristne ikke er begrænset til dette land, men er verdensvid. Man siger så tit, at det er teknikken, som har gjort verden lille, d. v. s. ved hjælp af radio og flyvemaskiner bragt os fjerne lande og mennesker tæt ind på livet. I langt mere omfattende og forpligtende forstand har verden altid været »lille« for den kristne; Kristus og hans befaling har lagt den hen til os, så den aldrig kan være fjern, fremmed og uvedkommende for den, der kender ham, hans frelse og vilje. Det fortæller negerdrengens kors os nu daglig om.

K. Rob. H.

Frk. Dagmar Petersen

Indvundet jord - udtørret fjord

Af missionær, sygeplejerske,
frk. Dagmar E. Petersen, p. t. Århus

Når man færdes på denne historiske plet og betragter landskabet mile omkring med dets 10.000 tdr. land, der er fra-ristet havet og nu forsyner godt 3000 mennesker med føden — da får tankerne flugt.

Tankeassociationernes mekanisme træder i funktion, og man får en lang kæde af tanker. Jeg vil med disse linjer gerne dele med Dem nogle af mine tanker; måske Deres giver nye tilløb, så vi derved får et frugtbringende delta.

Der fortælles i Josuabogen, at efter at israliterne havde indtaget landet vest for Jordan, blev jorden ved lodkastning fordelt imellem Israels stammer. Josua ser tilbage på de 40 år, der var gået, siden Moses sendte ham ind for at udspejle lan-

det. Hans kammerater, der var med, svigtede deres opgave og gik deres egne veje; men Josua fuldførte det hverv, der var ham betroet. Aldrig kunne han glemme de ord, som Moses, hans store fører og ideal, sagde til ham: »Sandelig, det land, din fod har betrådt, skal være din og dine efterkommeres arvelod, fordi du har vist Herren, min Gud, *fuld lydighed*.«

Der er *altid land at indvinde* forude — i vort personlige liv, i vor gerning og i hele vor udvikling karaktermæssigt, kundskabsmæssigt og — ja, lad os sige det enkelt og ligetil — på himmelvejen.

Men hvis vi skal indvinde land og vinde sejre i vort liv, vil det altid være *på bekostning af noget andet*. Vi kan ikke tjene andre uden at fornægte os selv. Vi kan ikke tjene den ene Herre, uden at forlade den anden. Vi kan ikke læse værdiløs og dårlig litteratur, uden at det bliver på bekostning af noget mere værdifuldt.

Som fjordens vande har fundet andre opgaver, må vi mindes Jesu ord, der siger: »Den, som vil bjerge sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, han skal *bjerge* det. Thi hvad gavner det et menneske, om han har vundet den hele verden, men mistet sig selv eller bødet med sin sjæl?«

Som den unge Josua vandt frem og blev en fører for sit folk, fordi han viste fuld lydighed, vil jeg ønske for alle elever her på Fårevejle Højskole, at De i Deres fremtidige liv og gerning må *indvinde land* ved at gå i tro og lydighed til Gud, så bliver det indvundne netop liv også for andre. Jesus har sagt: »Den, som tror på mig, af hans liv skal der, som skriften har sagt, flyde levende vandstrømme.« (Johs. 7, 38.)

Må Gud velsigne alle og al gerning på Fårevejle Højskole!

Tak for januar 1953!

Dagmar E. Petersen.

Forstanderens møder

Tirsdag d. 24. febr. kl. 19,30: Tuse missionshus (missionsuge).

Torsdag d. 26. febr. kl. 20: Mørkøv hotel.

Fredag d. 27. febr. kl. 19,30: Vallekilde kirke.

Onsdag d. 4. marts: Tystrup kirke (fastegudstjeneste).

Torsdag d. 5. marts kl. 20: Jerslev hotel.

Tirsdag d. 10. marts kl. 19,30: Føllenslev kirke.

Søndag d. 15. marts kl. 16: Holbæk missionshus og kl. 19,30:

Holbæk kirke.

Torsdag d. 19. marts kl. 20: Frederikssund missionshus.

„Det er så yndigt . . .“

Jamen, det er det nu! og det var det også, da Rita og Tage blev til hr. og fru *Jespersen* i Karlebo kirke d. 10. januar og et par dage efter kom og tog »Portgård« i besiddelse.

Se, Rita og Tage er altså vores nye landbrugsbestyrerfolk. Rita, f. Nielsen, er fra Karlebo og Tage Jespersen fra Tersløse. Tage afløste til november Ejner Jensen, som drog til Venø som gårdejer. I de to måneder, vor nye bestyrer har haft sin gerning på skolen, har han gjort et godt stykke arbejde, og vi har lært at sætte pris på ham, som vi gjorde det på Ejner. Så det var med glæde, vi så Tage hjemføre sin brud og sætte fast bo iblandt os. Og da alle hans aner siges at være blevet over 90, regner vi ikke med bestyrerskifte foreløbigt.

Som erstatning for, at ikke alle skolens 103 beboere var inviteret til brylluppet, holdt vi et tilsvarende gilde i foredragssalen den dag, da det unge par holdt sit indtog i det nye hjem, med brudemarch, taler både på rigsdansk, kinesisk (frk. D. Petersen) og jysk (Mikkel naturligvis!), sange, telegrammer og gaver.

Nå, men dette skulle altså være vor præsentation af vore nye medarbejdere og »Sølvsnoen«s lykønskning til dem. Som vi har lært dem at kende, er vi ikke i tvivl om, at de linjer af Bjørnsons pris til hjemmet: »Jeg kører frem gennem strålefryd«, som vi sang hin festaften, passer på det nystiftede hjem:

*»Til hjemmet hist står der åbne døre;
thi derfra kom det, og did det fører.«*

Øjebliksbillede fra Holland

Fra den unge hollandske lærer, *Ab de Wit*, som holdt foredrag på skolen sidste sommer, har vi modtaget breve, som bedre end avisernes telegrammer giver os situationen dernede i denne tid. Her nogle udpluk:

5. febr.: »Ja, det er en national katastrofe, som har ramt vort land. Vi er stumme ved at være vidne til så megen jammer og lever som i en drøm . . . På det tidspunkt, jeg skriver dette, er der allerede 1324 dødsofre. Guds hånd ligger tungt på Holland. . . I går eftermiddags reddede vi en gammel kone på 83 år. Hendes mand var forsvundet i malstrømmen; selv havde hun siddet over 4 døgn på taget af sit hus. Da vi endelig fik hende i en gummibåd, sagde hun bare: »Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet!« Fem minutter senere døde hun, idet hun sagde: »Nu skal jeg til himlen. Klaas, min mand, venter på mig dér. Det er fred«. . . Alene mellem to fremmede mænd i båden døde hun; men vi havde samme tro; jeg var glad og taknemmelig, da jeg vidste, hvad jeg skulle sige til hende; og jeg sang den salme, som I også har i Danmark: »Så tag da mine hænder —«.

Hvor er vi glade for den store hjælp, vi får. I går nat kom den første lastbil fra Danmark til Rotterdam propfuld med tøj. De to danske chauffører græd, da de så al elendigheden i byen. Da bilen kørte tilbage for at hente et nyt læs, sagde jeg til de to danskere, at jeg ville ønske, at jeg kunne sige til hele det danske folk: »Tak! tusind tak for alle gaverne! Gud velsigne hele det danske folk for alt, hvad det gør for os!«

Fra elevkredsen

Frk. Margrethe Jacobsen (1916), „Gaven“, Nr. Jernløse pr. Regstrup.

Fru Thora Dam Jensen (1947), St. Ølegård, Østermarie.

Helge Bay Andersen (1947-48), Kvarmløsevej 17¹, Tølløse.

Frk. Anni Jochumsen (1951-52), Vejlebjerg sanatorium, Vejle.

Frk. Inga Buhl Pedersen (1952), Skt. Lukasstiftelsen, Bernstorffsvej 20, Hellerup.

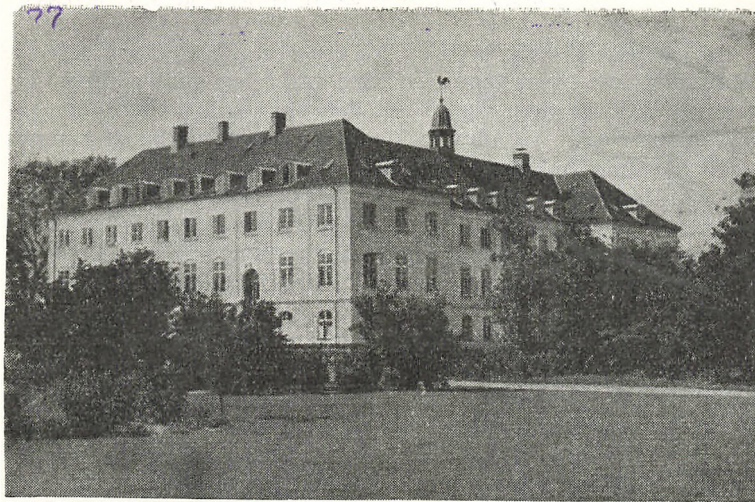
Farvehandler Johs. Vandt, Roskildevej 116², Valby.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund*. - Redaktør: *K. Robert Hansen*.

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

Marts-april 1953

Nr. 3-4

Trofast er han, som kaldte jer!

Af forstander, pastor
K. Robert Hansen

De sidste spørgsmål fra skolens private „brevkasse“ besvaredes i forstanderens tale ved afslutningsfesten for vinterholdet tirsdag den 24. marts:

Der hænger over døren i kontoret en lille beskeden, brun træplade med nogle få ord indbrændt i træet: »Han er trofast, som kaldte eder« (1. Thess. 5,24).

Den hang over døren i soveværelset i mit hjem. Min seng stod sådan, at jeg ikke kunne undgå at se den. Under den sov jeg, og under den vågnede jeg. Det var det første, der fangede mine øjne om morgenen, og det sidste, jeg så om aftenen, inden mor slukkede lyset: »Han er trofast, som kaldte eder«.

Da jeg som 22-årig brød op fra mit hjem, bad jeg mine forældre om lov til at tage den med mig; jeg syntes ikke, jeg kunne undvære den. Og så fik den sin plads over døren på *Regenshybelen* — og blev vidne til en students mange kampe, både når han hvirvledes rundt i tvivlens mange gader, når der var bud efter ham fra »det lave«, når skuffelsen sved i ham, og når der ængsteligt arbejdedes for at runde det skarpe hjørne, der hed eksamen. Og stadig havde det godt bud til ham — netop det, han trængte til: »Han er trofast, som kaldte jer«.

Og hjørnet blev rundet en januardag i 1933, og to måneder efter lå træpladen øverst i kufferten på vej med Aalborg-damperen til Vendsyssel for at blive hængt op over døren til studereværelset i *kapellanboligen i Brønderslev*. Også dér blev der brug for det. 24 år — og så præst og »sjælesørger« både i en by og et landsogn, det er ikke nogen nem kombination. Jo, der blev i sandhed brug for ordet: »Han er trofast, som kaldte jer« til at møde vanskelighederne med, både de personlige og »muren« af vantro og ligegyldighed.

Otte år efter — en kold isvinterdag i januar 1941 fulgte det med sydpå og fik sin plads, så det kunne ses fra skrivebordet i *Sdr. Bjert præstegaards* studereværelse, så snart hovedet løftedes fra arbejdet. Til dets plads dér i 11 knytter der sig en tildragelse, som absolut ikke er af verdenshistorisk format og betydning, men i min egen sjæls lille verden kom til at indtage en stor plads. En slem bacille, som var ført til landet af krigen og allerede havde taget ikke så få menneskeliv, havde også fundet vej til vort hjem. Lægen lagde ikke skjul på, at situationen var kritisk, da en lignende før havde haft fat i mig og mærket alle mine første ungdomsår. Da jeg lå på båren, dæmpende af feber og med en næsten lukket hals, og tanken om en mulig afsked med alt det, jeg havde kær, ikke var fremmed for mig, og portørerne bar mig ud af soveværelset ind gennem studereværelset, og øjnene søgte rundt med et stille farvel, var det sidste, de fangede — træpladen over døren med sit stadige: »Han er trofast, som kaldte jer« — ikke nogen ilde hilsen at få med til en sådan rejse.

At samme træplade 11 år senere måtte med os på turen over Storebælt, og nu hænger på *Fårevejle Højskoles* kontor, er allerede fortalt; og at der i det halvandet år, der er gået siden, ikke har været mindre brug end tidligere for at læse dens ord, behøver jeg ikke at sige. Dem klynger vi os nu til, både når vi tænker på vor livsvej, der foreløbig har snoet sig herover, på

Forstander, pastor
K. Robert Hansen.

vor frelse og på gerningen, vi kaldtes til. Vi har intet andet at bygge på. »Han er trofast, som kaldte jer«.

Og dem rækker vi Dem så i aften som skolens afskedsord.

»Han, som kaldte jer« — det er Gud. Han kaldte os i *dåben* til at være sine børn for Jesu skyld. I den nye oversættelse hedder det måske mere korrekt: han, som kalder. Ordret: den kaldende.

Det siger os noget om G u d, som det er væsentligt at få fat på. Han *kalder*. Det er hans arbejdsmåde. Han tvinger ikke, »beviser« ikke, handler ikke med os som brikker i et spil; men han lader sit ord lyde og *kalder* ad os.

Det siger os også noget om o s, som vi for alle ting må forstå. Det er *vort ansvar*. Der må svares på en kalden — ja eller nej, tavshed er også et nej. Hvad vi svarer, er vort ansvar. Hvad vi svarer på Guds kalden, er vort evighedsansvar.

Der er sider af Guds væsen, væren og handlen, som er skjult for vor tanke og opfattelse. Men den side, der er åbenbaret os i Jesus Kristus, og som vi alene har at holde os til, hedder: Gud kalder. Og der er et mægtigt problem, der hedder viljens frihed eller bundethed. Men er Gud den, der kalder, så er og bliver ansvaret *vort* — færdig! nok mere at snakke om, men ikke mere og andet praktisk at tage til følge! Skyder vi Gud i skoene, at han kalder på skrømt, gør vi ham til en løgner.

»Han, som kaldte jer«. Mon vi dog alligevel har kunnet gå sammen på dette sted nu i fem måneder uden — foruden så meget andet — at have mærket noget til ham, der kalder? Jeg tror det næppe. Hvad er bl. a. det, der så underligt sidder i os

som en længsel, en pilespid, et spørgsmål om livets mening, en uro, en tvivl på vor egen vantros berettigelse og holdbarhed? Det er vidnesbyrd om den Gud, der kalder til *tro*.

Og så er der *tjenesten*, der vinker forude. Mon der dog alligevel ikke er en del iblandt os, der også ville sige herom: *Han kaldte*. Ja, vel, der er så meget timeligt blandet i med — det er der for os alle, i hver en stilling. Men alligevel, Gud kaldte. Gud kan jo tage så meget i sin tjeneste; midt i det hele var han med sit kald. Tjene mennesker, tjene ham i mennesker — dertil kaldte han. Vi skal ikke bruge for store og stærke ord derom; måske skal vi for det meste tie og beholde det for os selv. Men en fast grund og en kilde til glæde er det nu alligevel: *Han kaldte!*

Om ham, der sådan kalder både til tro og tjeneste, står der så, at han er *trofast*. Det er den egenskab hos Gud, der gør, at han ikke er som vi, ikke svinger op og ned, så han snart kalder og snart vinker af, snart elsker og snart afviser. Han er den samme; *han står ved sine løfter*; han er til at stole på.

Det kan »man« synes er noget selvfølgelig hos Gud. Men det er det ikke for den, der ved om sin bestandige svigten, sine bestandige nederlag, sin egen trofasthed i at synde, såre og trætte Gud med sine synder. Det er det ikke for den, der på denne baggrund spørger: »Må jeg tro, at Gud kan blive ved at tilgive, når jeg bliver ved at falde?« For en sådan er det et spørgsmål: Kan Gud *blive ved at tilgive*? tage imod mig? holde af mig? holde ud med mig? holde mig ud?

Der er vel hertil kun eet at svare: Når Gud indtil i dag har holdt os ud og ikke hældt os ud som håbløse, er det for sin trofastheds skyld alene, aldrig på grund af vores lovende forbedringsforsøg. Ak, vi forblev os selv tro — det gjorde Gud også; vi fornægtede aldrig os selv som de syndere, vi er — det gjorde Gud heller ikke som den nådige Gud, han er for Jesu skyld. (2. Tim. 2,13).

Men når det er sagt, må der også føjes til, at Guds trofasthed sigter på noget mere. Han ikke alene tilgiver i sin uendelige trofasthed. Men han har *noget for med* os; og hvad det er, er sagt i verset forud for det, hvorfra træpladens ord er hentet: der står: »Han selv, fredens Gud, hellige jer helt og fuldt, og måtte dog jeres ånd og sjæl og legeme bevares helt og holdent og uden dadel ved vor Herres Jesu Kristi komme!« Det er ikke nogen lille ting, Gud har sat sig for: *hele vort menneske helliget, rensset og bevaret!* Det blænder os at se op mod denne hvi-

de tinde; der er lang vej derop fra det sted i det lave, hvor vi står. Har vi overhovedet viljen til at nå derop? og hvordan får vi den? spørger nogle. Een ting står fast: Han, som kaldte os, er trofast; *han vil også gøre det! Han vil føre sin sag igennem.* Lad os så kun lægge vor svage, ja, ofte manglende vilje, ja, endnu ringere, vor genstridige vilje tæt op ad hans vilje og trofasthed i en daglig bøn om at blive taget til fange under den!

Og Guds trofasthed gælder kaldet, vi fik, med alle dets *hverdage*, krav, vanskeligheder, skuffelser og byrder og med alle vore oplevelser af vor egen uduelighed og hurtighed til at trættes og give op. Hvor tør vi egentlig give os i lag med det uden netop under dette løfte: Han er trofast, som kaldte jer. Trofasthed og hverdag er to ord og begreber, som modsvarer hinanden. Det er i hverdagen, vor trofasthed skal kendes. Det er i hverdagen, Guds trofasthed erfares.

Den lille træplade med ordet om Guds trofasthed har sin historie i mit liv. Hvem vi end er, vort livs historie er altid historien om Guds trofasthed — og hvad vi gjorde med den.

Lad den kun hænge usynligt over døren i den stue, som bliver Deres, og hvor De skal leve Deres »private« liv, og over døren til hver sygestue, som De går ind på for at tjene i hverdagen herefter!

K. Robert Hansen.

Fra skolen

Ja, så fløj de sidste uger af vinterskolen og med dem vinterholdet. Hurtigt gik de; men vi havde rigtignok også travlt. — Meget skulle nås at få med. »*Ja, snart det sker, at vi skal af sted, og alle våben må vi ha' med*«, sang vi, og så klemte vi på.

Og mange kom og hjalp os dermed. Sikken masse besøg i løbet af seks uger! Skolens gamle forstander (1912—34), C. M. Julin, glædede os med sit besøg ved det offentlige møde onsdag den 11. februar. »Hvor står vi dag?« var emnet for Julins tale, og så fik vi ikke alene en oversigt over og vurdering af Danmarks kirke- og folkeliv i dag, men også spørgsmålet rettet til den enkelte personligt. *Hørve kristelige sangkor* under gdr. Ole Niensens livfulde ledelse glædede os med gamle, kendte sange. — Rejsesekretær for Skovtofte, fru Inga Nielsen, har holdt et nyttigt foredrag om en verden, vi også burde kende og være medarbejdere i. Frk. Margrethe Østergaard, som er leder af Mødrehjælpen for størstedelen af Sjælland,

fortalte interessant og lærerigt om dette arbejde. Bibliotekar *Erling Nielsen*, Holbæk, gav en vældig spændende filmaften af faglig art. Ved det offentlige møde i marts havde vi sognepræst ved Tagensbo kirke i København, *Børge Andersen*, som taler. Som den dygtige og kyndige formand, han er for den kristelige afholdsforening Det blå Kors, gav han os et foredrag om problemer, som ofte enten forties eller latterliggøres, men som desuagtet kalder på ethvert menneskes omtanke og medarbejde: de ulykkelige i alkoholens magt. Fra Norge kom generalsekretær for Indre Missions ungdomsarbejde, *Finn Olsen* og tog os i en time med på en tur op gennem Sætedalen og lod os se ind i mange hjem og træffe særprægede typer af norske kristne. Om det jødiske folk og dets historie og lidelser i fortid og nutid — et spørgsmål, som eleverne selv havde ønsket belyst — talte sekretær i Den danske Israelsmission, pastor *H. Wolfhagen*, i to timer og lod os i film se glimt af det gamle land, som nu genopbygges. Hr. speditør *Arne Hægstad* og frue gav os en lørdag aften en fin og inspirerende gennemgang med demonstrationer af dansk folkelig sang. Fra USA har en ung sygeplejeelev på studierejse i Europa besøgt os, miss *Patrick O'Daniel*, som på den mest sympatiske måde repræsenterede sit land og dets sygeplejeverden. Også Siam har haft en repræsentant hos os, miss *Inn*, som udsendt af FN's sundhedsorganisation er kommet til Danmark for at studere tuberkuloseforsorg.

Men også eleverne selv har været aktive. Folkeviser blev dramatiseret. Et pølsegilde kaldte — mærkeligt nok! — stor opfindsomhed frem og forvandlede den ellers adstadige elevflok til et meget broget og internationalt selskab. »Aprilsnarrene« og »Genboerne« har ikke undgået deres skæbne. Og den sidste søndag aften læstes i fællesskab Poul Hjort Langes lille stykke om Føbe, kristen sygeplejers og menighedstjenestes første kendte navn (Rom. 16).

Og så kom det sidste, *afskedsfesten*, tirsdag den 24. marts. Bordene var smukt pyntet i foredragssalen. Efter forstanderens tale vistes dr. Frimodt Møllers smukke farvefilm fra Indien »Mellem templer og tehaver«. Og så gik ellers programmet hurtigt fra hånden: *Birgitte Callø* og *Kirsten Westh* spillede for sidste gang mesterligt firhændigt; *Grethe Christensen* og *Elly M. Knudsen* sang for os; *Anne Hoffmann* oplæste sidste nummer af skoleavisen; vores alle sammens *Naja* fra Grønland tolkede sin tak, og *Anna Gram* elevernes, *Margrethe Pinstrup* i vers; skolen modtog med tak en pengegave til en

øremodel til brug ved anatomiundervisningen; frk. *Frederiksen* holdt i sang auktion over skolebøgerne, frk *Pade* gav udtryk for skolens tak og ønsker for det bortdragende elevhold; pastor *Morsing* talte om altid at være sig selv, men aldrig det dæmoniske at være sig selv nok, og endelig sluttede frk. *Mikkelsen* aftenen med andagt.

Og så er det da sket, I er af sted, »spredt ud i kæden«. Tak for vinteren, som gik! Gud velsigne de kommende dage og deres tjeneste!

Forstanderinde, frk. *Pade* havde lørdag den 14. marts den sorg at miste sin fader, orlogskaptajn *O. Pade*. Begravelsen fandt sted fra Immanuelskirken i København fredag den 20., netop den dag, kaptajn *Pade* og hustru kunne have fejret deres guldbryllup. Også her på skolen mindes vi kaptajn *Pade* med ærbødighed og sender hans hustru kærlige tanker.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER:

Overportør *J. L. Hansen* (1914), Jyllandsgade 42, Ringsted.
Knud Jensen (1940—41), Vangsbovej 44, Holte.
Bent E. Bro (1949—50), c/o *H. Nymann*, Krarup, Skive.
Minna Sanden (1949), *H. Pontoppidansgade* 16^a, Aarhus.
Else Johansen (1950), *Essendrupgård*, Laurbjerg.
Sigrid Vingborg (1950), *Lindegård*, Gesten.
Elly Møller (1951), *Egens pr. Rønne*.
Annelise Kjeldskov Jensen (1951) *Børnehjemmet »Søgård«*,
Svanninge pr. Faaborg.
Gerda Middelfart (1951—52), sygehuset, Vejle.
Gudrun Vindelev (1951—52), Ringgade 77, Struer.
Eva Madsen (1951—52), amtssygehuset, Aalborg.
Lærer Kofoed Hansen, *Rømersgade*, Rønne.
Ellen Møller, *Rømersgade*, Rønne.
Ane Kyndesen, c/o *Mads Madsen*, *Nørby*, Ringkøbing.
Margrethe Jacobsen, *Klintbo*, *Havnegade*, *Neksø*.

NYT MEDLEM:

Sognepræst *Johs. A. Jørgensen*, *Vallekilde pr. Hørve*.

FAREVEJLEKREDSEN FOR KØBENHAVN OG OMEGN

indbyder til møde torsdag den 28. maj kl. 19,30. Denne gang er det i formandens hjem, skolebetjent v. *Metropolitanskolen*,

Kr. Bach, Struensegade 50, Kbhvn. N. Alle gamle elever og venner af Fårevejle Højskole er velkomne. Så mange af skolens lærerpersonale, som »kan slippe hjemmefra«, vil komme til stede.

Fårevejle Højskoles historie

er nu ved at blive skrevet af skolens gamle ven og første forstander, pastor *J. Andreassen*. Det bliver nok ikke en historie uden bevægelse og dramatik. Men vi må i denne henseende *ad fontes* — til kilderne. Og een af de vigtigste kilder er »*Sølvsnoren*«, som har slynget sit bånd om venne- og elevkreds siden 1908. Men nu ligger det sådan, at årgangene 1908—23 er indbundet; men siden da har vi kun »*Sølvsnoren*« liggende som løse blade og *mangler* endda ikke så få numre.

Det drejer sig om følgende nr.: Årgang 1926 nr. 3 og 6, 1929 nr. 5, 1933 nr. 6, 1936 nr. 8, 1938 nr. 10 og 12, 1943 nr. 2, 1944 nr. 3, 8, 9, 10 og 11, 1945 nr. 5, 7 og 8.

Og her må skolens gamle elever hjælpe os. Det skulle være mærkeligt, om alle disse blade var helt forsvundet fra jordens overflade. Prøv at undersøge Deres pulterkamre og andre gemmesteder (det er jo hovedrengøringens tid!) og se, om ikke de skulle lade sig finde! Og tak, om De så vil sende dem til skolen og *ikke vente* dermed (historieskriveren er jo ingen årsunge længere)!

SOMMERSKOLENS ELEVER

ankommer mandag d. 4. maj, og åbningsmødet, hvortil jo alle er velkomne, bliver onsdag d. 13. maj kl. 20. Højskoleforstander *H. Thorlø*, Haslev højskole, taler, og Fårevejle sangkor under lærer *Webers* ledelse vil synge.

VI MANGLER —

Tre nye piger får vi til 1. maj til arbejdet i køkken og stuer. Men vi mangler endnu een. Det drejer sig om en 17—18 års ung pige til hjælp i køkkenet i stedet for Kirsten. Hvem vil —?

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund*. - Redaktør: *K. Robert Hansen*.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

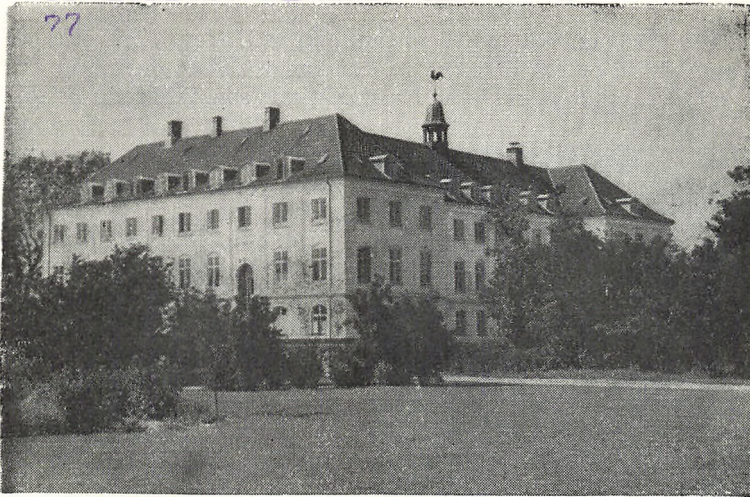

Statens pædagogiske

Studiesamling

Frederiksberg Alle 22

V

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

Maj 1953

Nr. 5

»Skal målet nås, må vejen gås«

Af landssekretær
C. M. JULIN, Roskilde

*Fårevejle Højskoles forstander
1912-34 har gjort os den glæde
at skrive forsidestykket denne
gang.*

Når man læser sin bibel, får man klarhed over, at de bibelske forfattere værdsætter alt det, der er ædelt, rent, elskeligt og Gud velbehageligt; men det, som deres tanker atter og atter kredser om, er dog menneskesjælens evige *frelse*.

Derfor taler bibelen om, at Gud har *udvalgt* os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt, til at være hans ejendom og til at have hjemme hos ham. Og bibelen beretter, at Gud har elsket os — elsket verden — saa han *gav sin søn*, den enbårne, for at hver den, der tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.

Den vej, der skal gås for at vinde evig frelse, beskrives altså

så klart, at den ikke er til at tage fejl af. Ingen bibellæser vil være i tvivl om, at den *eneste*, der kan frelse et menneske fra synd, død og dom, er *Jesus Kristus*, Guds søn. Allerede Salmisten (146,3) siger: »Sæt ikke eders lid til et menneskebarn, hos hvem der ikke er frelse!«

Landssekretær C. M. Julin, Roskilde

»Sæt ikke eders lid til et menneskebarn, hos hvem der ikke er frelse!«

Det evige liv, som Gud giver dem, der tror på ham *begynder i dåben og fortsætter i troen* på og i samlivet med Jesus Kristus og i *fællesskabet* med Guds folk. Det er altså ikke, som mange mener, noget, man får ved dødens port. Nej, »helgen her og helgen hisset er i samme menighed«.

Men har vi fået gudslivet i eje, skal dette næres og leves fra dag til dag. Her gælder det:

»SKAL MALET NÅS,
SKAL VEJEN GÅS.«

Og under vandringen opleves det, som sangeren giver udtryk for, når han synger:

»Sol kan skinne klart, og sky kan skygge sort,
vej kan føre hjem, og vej kan føre bort.

Vejen gennem verden sig underlig snor, vanskelig er den
at fare.«

Saa vanskeligt er det at komme frem ad vejen, at det heller ikke i dette stykke nytter at sætte lid til mennesker, mindst til os selv. »Kast på Herren, hvad der tynger dig, han skal nok holde dig oppe«, og han skal hjælpe dig fremad, ikke alene i medgangstider, men også i svære og mørke modgangstunder.

Et jysk blad mindede for nogle år siden om en gammel historie om to mænd, der var kommet ud for en løbskkørsel. Den ene kørte forlæns og gruede, fordi han havde opmærksomheden henvendt på alle de farer, der tårnede sig op forude; den anden kørte baglæns med det resultat, at han følte glæde og taknemmelighed i sinde ved synet af alt det, han hidtil var sluppet godt fra.

Også vi er ude for en farefuld køretur. Vognen slingrer af sted og snor sig frem gennem truende farer.

Mon ikke de fleste af os kører forlæns og gør os mange bekymringer om begivenheder og ulykker, som måske aldrig indtræffer. Måtte vi få lært at dreje hovedet den anden vej, så vi kan få øje på de genvordigheder og vanskeligheder, som Herren hjalp os igennem; derved kunne måske både takken og troen blive øget, og det ville lyse op i tågen og mørket.

Nej, sæt ikke eders lid til et menneskebarn, hos hvem der ikke er frelse!

Sig demimod som salmisten: »Jeg sætter min lid til dig, Herre! Jeg siger: Du er min Gud. I din hånd er mine tider.« (31,15 f.).

C. M. Julin.

I følfodens tegn

Af højskolelærerinde,
frk. JOHANNE MIKKELSEN

Med denne overskrift vil jeg gerne bringe eleverne fra vinteren 1952—53 en særlig hilsen med tak for samværet i de forløbne 5 mdr.

Allerede inden vi skiltes den 24. marts, var våren kommet til Danmark, og vi havde sammen glædet os over de første forårstegn: følfod, violer, anemoner og skovmærker. For mig skete det mærkelige, at jeg oplevede forårets komme to gange i løbet af en måned ved at rejse nordpå i ferien. Bedst som jeg en dag gik i Sigtuna og nød den friske forårsluft, faldt mit blik på en gul plante i vejkanten — en følfod!

Senero plukkede jeg de første violer uden for husets sydvæg, og jeg opnåede at se de blå anemoner i fuld flor.

Ligesom sidste år tilbragte jeg påsken i Sigtuna, og bagefter tog jeg turen om ad Vadstena, for at opleve dette historiske sted ved Vettarsøen. Efter en 350 km lang jernbanerejse vestpå fra Stockholm med „Londonpilen“ nåede jeg den kendte by: Motala. Turen var gået gennem et typisk svensk landskab, hvor de små røde træhuse virker fornøjelige og festlige på den mørke baggrund, der dannes af klipper, fyr og grå marker. Ind imellem blinker masser af

Johanne Mikkelsen

småsoer, og ofte kører toget langs med kanten af en stor sø, hvor små øer med yndefulde birketræer bryder vandets blå flade, og forarscølen får alle farvevirkningerne til at blive endnu klarere. Så snart banelinien fik drejning mod syd, så man radiomasterne som varetægn bag Motåla, og fra byen var der en storslået udsigt over Vetternsøens mægtige bølger, hvis strøm fortsætter mod øst i Gøta-kanalen.

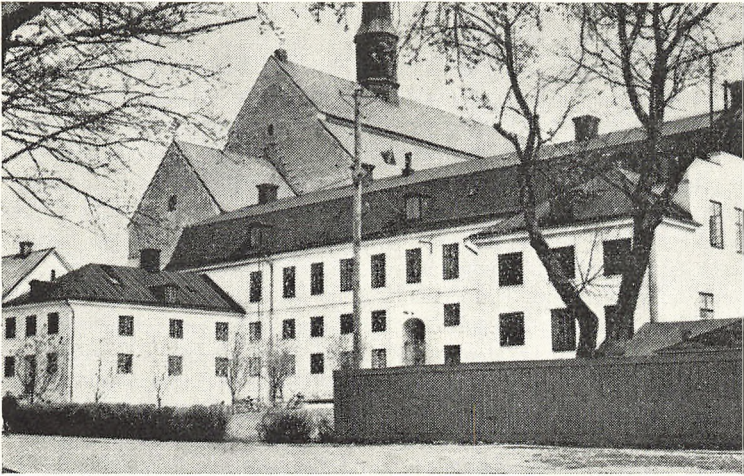
Med bus gik turen så videre langs vandet til *Vadstena*. Det var med højtidelige følelser, jeg nærmede mig stedet, som rummer så mange minder fra storhedstiden i Norden — hvordan ville Gustav Vasas borg og den hellige Birgitta virke i 1953?

Naturens storhed var det første overvældende indtryk, denne sø, som man så tit har betragtet på kortet og prøve at lære sig selv og sine elever, at Venern ligger langt mod vest, dernæst Vettern og Hjelmarene og Mælaren i den række af søer, som dækker Midtsverige og giver denne del af Sverige sin skønhed. Det var ikke nogen idyl som Silkeborgsøerne — i en turistreklame for byen sluttes med en solnedgang ved søen. Jeg begyndte med en sådan. Så snart de praktiske ting med logi o. l. var i orden, opsøgte jeg de berømte steder, men i løbet af en time navde der rejst sig en orkanagtig storm, der piskede søens bølger ind mod strandkanten og forvandlede den rolige sti til en bølgebryder, og søen brølede som et hav i oprør. Inde på land rejste der sig en gul sandsky som i Saharas ørken, og støvet trængte ind alle vegne; men solnedgangen bag det oprørte „hav“, himlens vældige skyformationer med alle uvejrets pragtfulde farveoverdrivelser blev et storslået maleri, der overgik turistbrochurens rosende omtale.

Hvad er det så, der gør den lille by ved Vettern berømt? To ting: Gustav Vasas mægtige renæssanceslot og den hellige Birgittes kloster med den tilhørende smukke klosterkirke, alle bygningerne ved søens bred.

Kommer man sejlene ind i vigen ved Vadstena, møder slottets hovedbygning en som et vældigt storslået syn og symbol på middelalderens væld og magt. Slottet påbegyndtes i 1545 under Gustav Vasa og fuldførtes under Karl d. IX. Slottet blev bygget som en fæstning ved søen. Hovedbygningen forbindes med to store hjørnetårne ved tre mægtige jordvolde: 9 meter høje og 31 m brede — uden om disse forsvarsvolde er der voldgrave, hvis vand ledes ind fra søen. Af slottets indre udsmykning er intet bevaret; men et stort restaureringsarbejde er påbegyndt for at føre nogle af de mest værdifulde ting tilbage. Navne som Gustav Vasa, dronning Blanka, hertug Magnus og Karl d. XII møder een i gennemgangen af slottets ellers tomme sale.

Men trods slottets væld og kongemagt er det et andet navn, der

Før munkeløsther — nu højskole

har givet Vadstena skær af mystik og historie, nemlig: Den hellige Birgitta, Sveriges store helgeninde, stifter af Birgittinerordenen og forfatterinde. Birgitte er født 1303 i Upland og er af den berømte folkungeslægt; hendes moder døde, inden Birgitte var voksen. Birgitte blev gift allerede som 13 årig, hendes ægtefælle var den på det tidspunkt 18 år gamle Ulf Gudmarson. I ægteskabet var der 8 børn; i 1335, ved man, var Birgitte hovmesterinde hos den unge kong Magnus og dronning Blanka, og historien viser, at hun øvede stor indflydelse på sin unge slægtning, kongen. 1339 foretog Birgitte og hendes mand en pilgrimsrejse til Nidaros og senere til flere hellige steder. 1344 døde Ulf Gudmarson, efter at han en tid havde trukket sig tilbage til klosterlivet. Under et af sine besøg på kongsgården i Vadstena modtog Birgitte aabenbarelse om, at hun skulle stifte en nonneorden og bygge et kloster i Vadstena. Forvisset om, at det var Gud, der havde udvalgt hende til denne opgave, drog Birgitte i 1349 til Rom for at få pavens tilladelse til omtalte orden og trodsede modgang og forhindringer, til hun så sent som i 1370 fik pavens stadfæstelse på ordenen. Allerede året før blev arbejdet på klosteret begyndt i Vadstena, men Birgitte nåede ikke selv tilbage til Sverige for at fuldføre arbejdet. Efter en pilgrimsrejse til Jerusalem i 1372 var hendes kræfter udtømt, og hun døde i Rom 1373. Hele sit liv havde Birgitte været et meget fromt og samvittighedsfuldt menneske, der tilbragte megen tid med bøn og lytten til Guds stemme; desuden praktiserede hun sin kærlighed til Gud ved kærlighed til sine medmennesker og opsøgte fattige, syge og en-

somme, hvor hun var i verden. Hun blev betragtet som helgeninde og anerkendt som sådan i 1391.

De åbenbareiser, som den hellige Birgitte modtog, nedskrev hun, og de gør hende til en af middelalderens store skribenter. De indeholder nøjagtige forskrifter for Birgittinerordenen, som der stadig findes afdelinger af, og en nøjagtig beskrivelse af, hvordan klosteret og den tilhørende klosterkirke skulle indrettes. Foruden nonneklosteret var der også et munkekloster, og af disse to klostre findes der betydelige bygninger den dag i dag. Klosterkirken er restaureret tilbage til sin oprindelige skikkelse og står som et mesterværk af svensk middelalderarkitektur, og desuden rummer kirken et skrin med Birgittes jordiske levninger, samt en del minder fra klosterets og kirkens storhedstid. Foruden munkenes og nonnernes regelmæssige gudstjenstlige pligter påhvilede der dem mange praktiske ting, så man i dag finder spor af håndværk begyndt af munkene og nonnerne, og ikke mindre end 4 sygehuse bærer i dag vidnesbyrd om, at Birgittes barmhjertighedsarbejde er fortsat op til vore dage, også efter at klosteret var ophævet, og de katolske søstre havde forladt landet. Overalt møder man et stærkt vidnesbyrd om, at en from kvindes rige fantasi og stærke vilje var givet i en stærkes tjeneste.

Siden 1920 har interessen for den hellige Birgitte været stigende i Sverige. En Birgittestiftelse varetager landets kulturarv efter helgeninden og har udført et stort arbejde for at gøre arven levende for nutiden ved at restaurere både munke- og nonneklosteret til henholdsvis folkehøjskole og gæstehjem. Kirken er ikke blot et interessant museum, men en skøn ramme om Vadstena-menighedens tilbedelse og lovsang ved dens gudstjenester.

J. M.

Fra skolen

At begynde denne side med at skrive: Hvor har vi haft travlt! er nu for kedsommeligt. Det er jo det, vi alle begynder alle breve med i vor forjagede tid. Så det er ikke noget nyt. Men travlt har vi ligegodt haft siden sidst. Næppe var vintereleverne ude af døden den 25. marts, før håndværkerne rykkede ind (alle „Langelinjes“ 16 værelser gennemgik en forskønnelseskur ved hjælp af tapet, maling og vægbeklædning bag sengestederne), og hele korpset af piger forstærket af fru Rita drog frem med spande, gulvskrubber og fernisdunke til den halvårige krig, der hedder hovedrengøringen — denne gang under det pres, at krigen skulle være vundet på det halve af den sædvanlige tid.

Sagen var jo, at vi allerede den 17. april skulle være parat til at

tage imod en hærske på henvend 90 lærere og forstandere og andre medarbejdere fra Indre Missions højskoler til årsmøde i 3 dage på Fårevejle højskole. Fortroppen ankom allerede dagen i forvejen — selvfølgelig rytteriet — Ev. Toftemark, Tommerup højskole, netop udnævnt til kongelig ridder på grund af sin lange og trofaste tjeneste blandt dansk ungdom som højskolemand. Dog var det ikke alene denne nye befordring, der gav Toftemark sit forspring, men simpelthen nysgerrigheden, der drev. Thi det var Toftemark, som i 1907—08 anlagde vor park, plantede træerne og buskene i den stenede jord, samlede og anbragte de tidligere store strandsten og gav skolen den smukke ramme, den har den dag i dag. Intet under, at Toftemark ilede med at se, hvordan vi havde forvaltet arven.

Hvor havde vi gode dage sammen! fornøjelige og nyttige. Det kan gamle højskoleelever vist godt sætte sig ind i. Bibeltimerne holdtes af forstanderne A. Kristensen, Nr. Nissum, og Henry Pedersen, Rønde efterskole, foredragene af seminarieforstander, pastor K. F. Brøndbjerg, Haslev, og forstander, pastor F. Tange-Jensen, Diakonhøjskolen i Århus, og forhandlinger indledtes af højskolelærer Frits Jacobsen, Børkop, og forstander L. Christensen, Haslev Landbrugsskole. Om søndagen havde vi den dejligste udflugt til Fårevejle kirke med jarl og det hele, Dragsholm kapel, hvor vi havde altergangsgudstjeneste, Vejrhøj og endelig naboen Vallekilde højskole, hvor vi fik den broderligste modtagelse hos forstander Uffe Grosen og frue. Stævnet sluttede søndag aften med et frit samvær, hvor de 7 ældste i højskolens tjeneste fortalte hver deres bedste højskolehistorie — det var ikke kedeligt!

Sommerholdets 80 elever ankom mandag den 4. Ved velkomstmødet onsdag den 13. havde vi højskoleforstander H. Thorlø, Haslev, som taler; Fårevejle sangkor med lærer Weber som dirigent sang; efter kaffebordet sang Vibeke Arndt (sommerholdet 1952) på gæsteoptræden, og fabrikant Vald. Olsen sluttede den gode aften med at tale til eleverne og ønske dem en god sommer med det som den centrale oplevelse: „Søg, og I skal finde!“ At vi har venner i sogn og på egn viste de mange mennesker, som sluttede op om os ved dette velkomstmøde — og det er vi taknemmelige for.

En ting mere er vi taknemmelige for: frk. Frederiksen har lykkeligt overstået sin store galdestensoperation på Finsensinstituttet. Egentlig burde frk. Frederiksen efter så alvorlig en omgang være rejst på rekreation hele maj måned. Men at få en vikar viste sig ikke alene meget vanskeligt, men slet og ret umuligt — instruktionssygeplejersker hænger ikke på træer i øjeblikket. Som det pligt- og energimenneske, frk. F. er, mødte hun derfor selvfølgelig

sammen med os andre parat til at tage fat — omend de første dage med indskrænket timetal; men nu for fuld damp. Denne meddelelse, ved jeg, vil glæde alle frk. Frederiksens venner, ikke mindst vinterholdet 1952—53, som var klar over, hvad det trak op til.

Når dette skrives, er vi altså allerede i fuldt sving med sommer-skoler. På de 14 dage, der er gået, er vi blevet rystet så godt sammen, at vi synes, at vi har kendt hinanden i lang tid. En dejlig flok, som vi ikke er i tvivl om, vi skal få en dejlig sommer sammen med!

Og I, skolens gamle venner og elever — I husker os, ikke sandt?

K. Rob. H.

Fra elevkredsen

Fårevejle Højskoles historie

Jeg tænkte det nok — det var ikke forgæves, jeg bad gamle elever sende os de manglende „Sølvsnore“. Hjertelig tak til Margrethe Nielsen, Veterslev (1912), Ingeborg Lund, Hareskov (1920), Knudsine Jensen, Ø. Assels, Andreas Mortensen, Haderup, Ellen Larsen, Rønne (1941), og Karen Hansen, Vejleby.

Men mer vil altid have mer! Vi har nu nok til at indbinde eet eksemplar; men det var nu klogt at få „Sølvsnoren“ indbundet i to eksemplarer, så det ene kan bero på skolen, det andet hos elevforeningens formand. „Sølvsnoren“ er jo et historisk dokument, som må værnes mod alle eventualiteter af bortkomst.

Til dette andet eksemplar mangler vi følgende: 1942 nr. 10 og 12, hele 1943 undtagen nr. 2, 1944 nr. 1, 2, 4, 5, 6, 7 og 12, 1945, 1, 2, 3, 4, 6, 9, 10, 11 og 12.

Tak altså for endnu et bette nøk!

K. Rob. H.

Elevmødet

er berammet til søndag den 5. juli. Noter allerede nu dagen! Program vil fremkomme i næste nr. — dog, så meget kan vi allerede røbe af det til gamle elevers glæde, at forstander, kordegn Josef Blomgren vil være blandt talerne.

MEDELELSE:

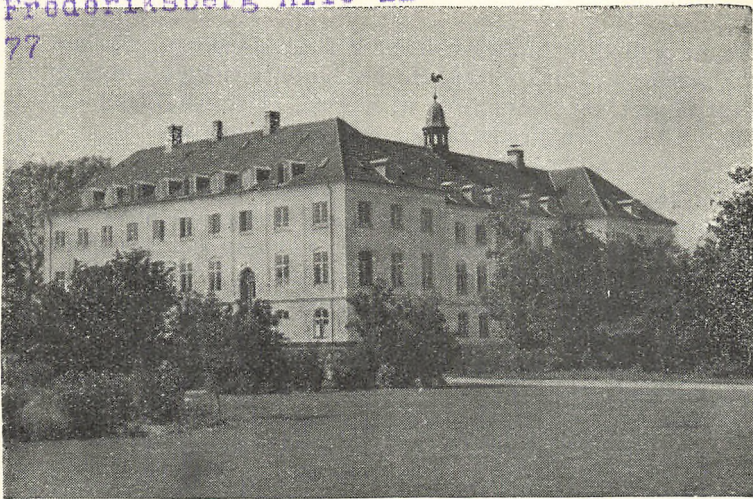
Sidste frist: Af de ca. 300 postoprævninger, der blev sendt ud i marts, kom ca. 100 retur. — Har man fortrudt det, er sidste frist 1. juni, ellers må vi desværre af hensyn til bladets økonomi sige farvel.

Kassereren.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

Juni 1953

Nr. 6

Indtryk fra Indre Missions højskole årsmøde

Af højskoleforstander,
pastor K. Robert Hansen

Som nævnt i sidste nr. havde Fårevejle højskole den glæde at være rammen om I. M.s højskoleårsmøde 1953, hvad ikke var sket siden 1928. Nedenstående er ikke direkte referat af talerne, men spredte tanker og indtryk fra mødet og overvejelser angående I. M.s højskolebevægelse i almindelighed nedskrevet på opfordring af „Højskolebladet“.

Henved hundrede medarbejdere ved Indre Missions højskoler og ungdomsskoler (15 skoler var repræsenteret) har i dagene 17.—19. april været samlet til årsmøde på Fårevejle højskole. Bibeltimerne holdtes af forstanderne A. Kristensen, Nr. Nissum højskole, og Henry Pedersen, Rønne efterskole, foredragene af seminarieforsander, pastor K. F. Brøndbjerg, Haslev, og forstander, pastor F. Tange-Jensen, Århus, og forhand-

linger indledtes af højskolelærer *Frits Jacobsen*, Børkop, og forstander *L. Christensen*, Haslev landbrugsskole. Uden interesse er det vel heller ikke at nævne, at stævnet bød på udflugt til og den broderligste modtagelse hos forstander *Uffe Grosens* på Vallekilde højskole.

Og når man så — og »man« er i dette tilfælde en ny mand i højskolens tjeneste — efter at deltagerne er vel ude af døren, nu sætter sig hen og i en stille time forsøger at samle indtrykkene og give dem udtryk, ja spørger sig selv: Hvad fik du ud af det? hvad lærte du om den højskolebevægelse, hvori der blev betroet dig en tjeneste? så må der utvivlsomt først og mest umiddelbart gives udtryk for det stærke *fællesskab*, som binder *Indre Missions højskolefolk* sammen. Det var en broget flok af forskellige aldre og »typer« — en alt andet end kedelig forsamling. Røsterne var forskellige, udtrykkene aldeles ikke stereotype, meningene brødes — ingen pinlige pauser i samtalen. Men *fællesskab* var der. Ikke bare om en stor sag i almindelighed: tjenesten blandt Danmarks ungdom, men *fællesskab* om *grundsynet* på denne tjeneste — den tjeneste, som ingen mente at have øvet, som den burde, men som der bør leves og virkes op til.

Men der var det for den »udenforstående« og for den overfladiske betragtning mærkelige, at ingen formåede at give et fuldgældigt *udtryk* for dette *grundsyn*. Det er vel med dette — ikke uden grund, for de hænger sammen — som med *bibelsynet*. Der tumles med det i tanke og tale. Det blev for nogle år siden sagt, at vi intet *bibelsyn* havde — derimod *bibelbrug*. Det kan ikke være sandt; bag *bibelbrugen* må ligge et bestemt *syn*; men vanskeligheden består i at formulere det. Det samme gælder *Indre Missions højskolesyn* — det er der; der arbejdes i *fællesskab* op til det, ud fra det, på det. Men *formulere* det, sige det med nogle få ord, der dækker — nej! Der forsøgte; man nærmede sig det fra forskellig side, belyste det på forskellig måde gennem foredragene og i samtalen — men ingen havde ordene, der ganske dækkede det hele helt. Men vigtigere er også, at det er der, at det lever, og at der arbejdes. Og så må det iøvrigt dele kår med det rigtigt levende: det lader sig vanskeligt fange i ord.

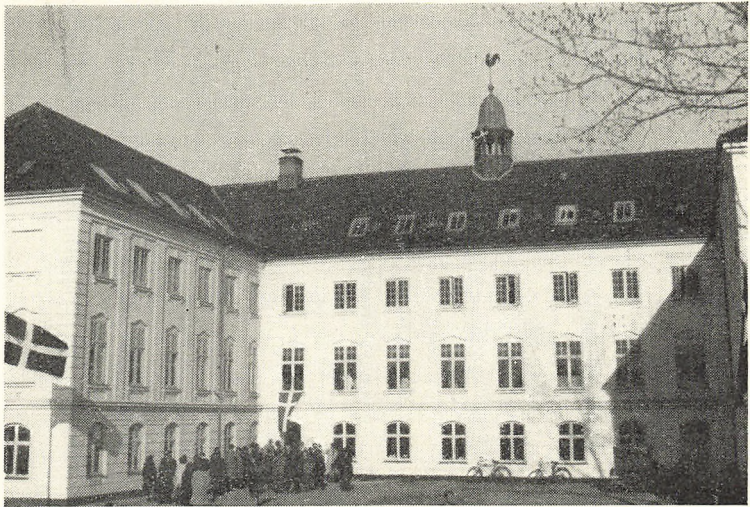
Men det er nu ingen tilfældighed, at det er vanskeligt at formulere. Vanskeligheden stammer fra selve *spændingen* i det kristne gudsforhold og dermed vort forhold til den verden, hvori vi skal leve og dygtiggøre unge til at leve:

Vi er *skabt* af Gud, verden er Guds verden; der må være plads for en »naturlig teologi«, for talen om samvittigheds-

VELKOMMEN

*til elev- og sommermøde på Fårevejle højskole
4.—6. juli 1953.*

.....d. ....juni 1953.

TIL FAAREVEJLE HØJSKOLE

Undertegnede indmelder sig hermed til elev- og sommermødet 1953. — Jeg ankommer til skolen
.....dag kl. ....og rejser .....dag kl. ....

**Må være skolen i hænde
senest tirsdag d. 30. juni.**

.....
navn.

.....
adresse.

For tidligere elever: årgang .....

Bemærkninger (hvis intet bemærkes, betyder det, at man ønsker at deltage i alle de mellem den angivne
ankomst- og afrejsetid liggende måltider, evt. natlogi): .....

.....

røstens guddommelige kilde, om Guds handlen i historien og om hans guddomsstempel på selv det mindste i naturen. Vi må gøre alvor af den 1. trosartikel (Axel Nielsen). Der er højskolesyn deri. Derom taltes utvivlsomt sande ord.

Men *synden* har ikke alene sat nogle grimme pletter på verden og os, som vi kan synge os fra eller klare ved »dybe længsler«; men den har gennemforstyrret det hele — en kendsgerning, som må gøre os forsigtige med vores tit temmelig frejdigt påståede viden om Guds skaberordninger. Verden er en *kløvet* verden, en *kampens* verden, en valplads for Guds og Djævelens kamp på liv og død om os, en syndens og dødens verden, hvor vort eneste håb er *Jesus alene*, fordi han alene er sandheden til os om Gud og os og som vor eneste redning har »genløst mig fortabte og fordømte menneske«. Kristus må forkyndes, hans ord og gerning, for han er vejen, sandheden og livet — uden for ham ingen vej, løgnet og døden. Til omvendelse og *tro* og et liv i tro og lydighed må han stilles frem. Vi må gøre alvor af 2. og 3. trosartikel — hvor tør vi andet over for den ungdom, vi mødes med på vore skoler? Realister må vi være; men uden klar tale om dette er vi det modsatte. Og nutidsungdom er ikke uden forudsætninger for at forstå dette. Som en deltager sagde: Vi har da også i højere grad nutidsungdoms øren, når vi taler om syndens lænker og frigørelsen i Kristus, end når vi synger: »Jeg har båret lærkens vinge«. Skabelse — vort ja til verden og livet som Guds. Fald, synd, forstyrrelse — genløsning, tro. Men hvem formår at formulere *syntesen her*? Vi rækker imod den; men *spændingen* er vor lod, og den lever i hvert højskolemenneskes hjerte og må det. Med *begge* dele skal der arbejdes på højskolen — med det ene hele tiden som betydningsfuld randbemærkning til det andet.

Men i vore egne tanker og overvejelser afspores vi så let for ikke at sige altid. Derfor må *en åben bibel* have sin plads i vor undervisning, blev der også sagt (Johs. Magelund). Her møder vi nemlig *spændingen*, som den er, og drives ind i den og bevares i den. På vor arv i vor bibel kan der nemlig ikke bare »*prædikere*« (det synes iøvrigt på en mærkelig måde altid i diskussioner at være et uartig ord og begreb — som om vi ikke netop i virkeligheden kun har een opgave: at være herolder, tunger for et ord fra den levende Gud! — som om vore uforgribelige tanker og meninger var så utrolig værdifulde! — som om det såkaldte »levende ord« partout skal have et »jeg mener« og »her er et problem« og ikke et »så siger Herren« til fortegn!). Men på det kan der *drives skole* (Edv.

Jensen). Det er et »så siger Herren«, ungdommen trænger til. Og det findes. Men ikke uden om et bibelsyn! Vi skammer os ikke (jo vi gør, men skal ikke!) ved en åben bibel på vore skolars katedre. Ikke at den skal gøre os fremmede for hverken digteres ord eller myters anelser o. s. v. Men hvor henter vi dog klarere *udtryk* for menneskets virkelighed end netop dér? endsige svar, *svaret* på spørgsmålet: Hvad er et menneske? — højskolens, tidens, alle tiders grundspørgsmål.

Jo, spændingen er: skabt — faldet — frelst. Derimod drejer den sig ikke om »åndens og håndens arbejde«. Herom drejede et af foredragene sig (L. Christensen). Sondringen »åndeligt« og »timeligt« er falsk. Den stammer fra de sidste 50 års specialisering; den har gjort åndslivet jordløst og håndslivet himmelløst (gudløst). Den røver Guds ære og har gjort os fattigere. Nej, hele mennesket og dets liv er og må ind under Guds herredømme, som han øver det gennem lov og evangelium, der begge hviler på hans barmhjertighed mod det hele menneske. Praktisk vil det for højskolelæreren sige, at der går med samme frimodighed og følelse af at være i Guds tjeneste til bibeltimen og timen i gødningslære eller litteratur. Det ene er ikke »finere«, mere gudvelbehageligt end det andet; vi forlader ikke Guds »interessesfære«, når vi går ind til timen i kemi; over den kan og må Guds velsignelse nedbedes ligeså selvfølgelig som over bibeltimen. Nej, spændingen er ikke »ånden« og »hånden«. Skellet går på tværs heraf og drejer sig om Guds og Djævelens herredømme, tro og vantro.

Men det betyder til gengæld så også bevidstheden om, at »det gode« så snublende nær kan blive »det bedstes« fjende — hvadenten det gode så er af åndens eller håndens art. Det blev vel ikke sagt med netop disse i manges øren yderst banale ord; men sandt er det, og problemstillingen lever i enhver højskolemands hjerte og kendetegner ham som sådan. Det var det, pastor C. Bartholdy rørte ved, da han i diskussionen med dr. Holger Kjær sagde: »Virkeligheden er, at det åndsliv, man

fylder på unge, også kan bruges af den onde til at slukke den længsel efter Gud, som var der før«. Vi holder til trods herfor ikke op med at »fylde på« de unge af alt det »gode«, både reelle kundskaber, syn for det skønne, sans for det sande, stræben efter »opklaret gang i ædle fædres spor« og vågenhed for »alt skønt og stort herved«. For det skal vi, det må vi. Men skal den onde ikke få lov at bruge det i sin onde tjeneste til dermed at slukke længslen efter Gud og — forkert opfattet — bygge et idealistisk selvretfærdighedens værn op mod Gud og hans kald til omvendelse, må der, ved siden heraf og på en central plads i undervisningen direkte forkyndes kristendom — føres tydelig tale om synd og nåde: om Kristus.

Og derfor er der — hvormange problemer af praktisk og åndelig art der end tumles med — een problemstilling, som ikke er eller kan være Indre Missions højskolebevægelses, nemlig denne: *Skal højskolen forkynde eller ej?* Det indtryk efterlod mødet tydeligt; spørgsmålet nævntes end ikke. Der både skal og må forkyndes. Hvad er vi her ellers for? Har vi ikke vidnepligt som enhver kristen? Kan vi lade være? Uden forkyndelse (og det hvadenten denne sker i »bibeltimen« eller kommer frem i fysiktimen o. s. v.) bliver alt det andet ikke sandt eller sat på sin rette plads. Iøvrigt lige så lidt som forkyndelsen bliver sand uden »det andet«, eftersom det er her i denne verden, livet med Gud i troen på og lydigheden mod Jesus Kristus skal leves.

Det må vist heraf fremgå, at *skellet* ganske sikkert ikke går, så meget som man har villet haft det til, mellem den kold-schrøderske højskole og Indre Missions højskolebevægelse. Men går det ikke snarere tværs igennem den »grundtvigske« højskole? Er sandheden ikke, at der åbenbart er større modsætninger inden for den grundtvigske højskolebevægelse end mellem den grundtvigske og Indre Missions højskole?

Indre Missions højskolebevægelse mener altså ikke at have patent på at »forkynde«. Men så mener den vel — selvfølgelig og selvtilstrækkeligt — at den gør det på den eneste rette og rigtige måde? Det var i hvert fald ikke det indtryk, »man« fik af samværet ved årsmødet. Det var alvorlig spørgen og søgen, der prægede det. »Højskolens krise« var et emne på programmet ved generalforsamlingen ved siden af regnskabsaflæggelse, valg o. s. v. Men hvordan gik det? Så snart bolden var givet op, og problemerne — som er store nok endda: land—by, 18 mdr.s tjenestetid, fagskole, »alm.« højskole, økonomi o. s. v. — havde fået sine behørlige minutter, var der noget ganske andet, som optog både tid og sind, og det var *forkyndelsens krise*. For det stod klart for enhver, at højskolens krise dybest set er den samme som kirkens, nemlig at ordet er dødt på vore læber; hvordan skal der forkyndes, så der høres og vækkes og spørgsmålet over alle spørgsmål stilles: Hvordan skal jeg blive frelst? Dygtighed slår ikke til (vi fik iøvrigt et godt foredrag om en højskolelærers dygtiggørelse). For det, vi hungrer efter, er ånd, *Guds ånd*. Derfor kunne det siges af en deltager i samtalen på en måde, som ingen af os glemmer: En højskolelærers beredelse til sin gerning, også til den enkelte time, foregår dybest set eet sted og på een måde, nemlig på bedeskamlen med Hezekiels bøn i hjerte og på læber, fuld af ansvar og håb: »Ånd! kom fra de fire verdenshjørner og blæs på disse dræbte, at de må blive levende!«

K. Robert Hansen.

Fårevejle højskoles historie.

Så ble vdet klarer med de manglende nr. af „Sølvsnoren“! Hermed en hjertelig tak til de tidligere elever, som i sidste omgang har sendt os blade: Søster Ester Christensen, Hyldegårds Tværvvej 12, Charlottenlund (1930), Margrethe Nielsen, Gøgehøj, Veterslev Skovmark, Vrangstrup st. (1912), og Esther Nielsen, „Sofiesminde“, Føllenslev (1941). Og tak for de gode hilser, som fulgte med!

K. R o b. H.

Program for

ELEV- OG SOMMERMØDET

på Fårevejle højskole

lørdag d. 4. til mandag d. 6. juli 1953.

Lørdag d. 4. juli:

Efter kl. 16: Ankomst til skolen.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 20,00: I foredragssalen: Frit samvær med underholdning af eleverne, kaffedrikning og andagt ved tidl. forstander Jørgen Jensen, Filadelfia.

Søndag d. 5. juli:

Kl. 8,00: Flaget hejses. Mogenmad.

Kl. 8,30: Morgenandagt i foredragssalen ved forstanderinde, frk. Annette Pade.

Kl. 10,00: Gudstjeneste med altergang i Fårevejle kirke v. forstander, pastor K. Robert Hansen.

Kl. 12,00: Middagsmad.

Kl. 14,00: Kaffe.

Kl. 14,30: Møde i haven. Hørve hornorkester spiller. Forstander, kordegn Josef Blomgren taler: „Borger i to riger“.

Kl. 16,00: Gymnastikopvisning.

Kl. 17,00: Elevforeningens generalforsamling. Dagsorden: 1. Beretning. 2. Regnskabsaflæggelse. 3. Bestyrelsesvalg. Følgende er på valg: indremissionær Aage H. Lund, frk. Inge Kyndal, frk. Anna Nansen og frk. Ester Petersen. 4. Skal F. H.s elevforening tilslutte sig landselevforeningen? 5. Valg af revisor. 6. Eventuelt.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 19,30: I haven: Elever opfører Hjort Langes: „Hvordan det begyndte“ (Rom. 16, 1—2). Kaffedrikning. I foredragssalen: Forstander Blomgren synger. Afslutningstale af tidl. forstander, landssekretær C. M. Julin, Roskilde.

Mandag d. 6. juli:

Kl. 7,30: Morgenmad.

Kl. 7,50: Morgenandagt i foredragssalen.

Kl. 9,00: Deltagelse i forstanderens foredragstime.

Indmeldelse må ske på vedlagte blanket og være os i hænde senest 30. juni. Det er nødvendigt, at denne indmeldelsesfrist overholdes.

Opholdet koster for hele mødet 10 kr., for søndagen alene 7 kr. (betaling ordnes ved ankomsten). Enkelte måltider betales således: morgenmad 1,50 kr., middag 2,00 kr., kaffe 1 kr., aftensmad 1,50 kr. (betaling ordnes ved bordet).

Der medbringes til overnatningen tæpper eller sovepose og til måltiderne kniv, gaffel, ske og theske.

Jubilæumsholdene er i år følgende: sommerholdet 1913 og vinterholdet 1913—14 har 40 års jubilæum, og sommerholdet 1928 og vinterholdet 1928—29 25-års jubilæum. Vi glæder os til at se jubilæarerne.

Så hjerteligt velkommen alle! Vi glæder os til at se rigtig mange tidligere elever og andre venner af skolen — og beder om et af Gud velsignet samvær.

Fra elevkredsen

Til sommereleverne 1938!

Sidste sommer havde en elev fra 1912 et opråb i „Sølvsnoren“ om at fejre 40-årsjubilæet ved at sætte en ny „Forglemmigej“ i gang. Opfordringen bar frugt; pennene kom i sving; der blev skrevet breve, og en ny mappe kom i gang. Den vandrer nu imellem dem og bringer bud om dagliglivets glæder og sorger fra hjem til hjem. — Vi startede også en „Forglemmigej“, da vi for ca. 15 år siden forlod „det hvide slot“; men den levede kun få år. Nu regner man jo ikke 15 år for et jubilæum; men et „rundt“ tal er det dog. Skal vi ikke følge 1912-pigernes eksempel og fejre disse 15 år med en ny „Forglemmigej“? — De, som kan tænke sig at være med, bedes sende mig deres adresser. Og dersom I kender adressen på en eller anden, som ikke har „Sølvsnoren“, vil jeg også gerne bede om den. — De bedste hilsener til alle „Sølvsnoren“s læsere!

Ellen Stoltenberg, Tolstrup skole, Jystrup.

ADRESSEFORANDRINGER MAJ 1953:

1913: Snedker Larsen, Aarby Lyng, Kalundborg.

1920—21: Murermester Christensen, Mørkhøjvej 131, Herlev.

1940—41: Lærer Henning Olsen, skolen, Døstrup, Sdr. Jyll.

1941: Anna Rasmussen, Lt. Søndervoldstræde 2 st., Kbhvn. K.

Flere følger i næste nr.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

Juli 1953

Nr. 7

BORGER

i to riger

Nedenstående er et referat af det foredrag, forstander Josef Blomgren (lærer på F. H. 1915—23, forstander 1934—42) holdt ved elev- og sommermødet søndag d. 5. juli.

Af forstander **Josef Blomgren**, Byens kristelige folkehøjskole, København.

Der er mennesker, der kun føler sig som borgere i eet rige: Danmark, Sverige, Norge. De har indrettet sig, som om de skal leve evigt her. De er tilsyneladende tilfredse, når bare bøgen springer ud i maj, når birken blomstrer på fjældet og laksen springer i elven; når skatterne går ned og restriktionerne forsvinder; og Gud må godt beholde sit himmerig, bare de må beholde Gurre eller i hvert fald få en ny radio, en lille folkevogn eller et sommerhus ved stranden — og få en lille, god forretning eller blive formand i en eller anden forening. — Det er ikke sikkert, at de dybest set har nok i dette; det

stikker dem i sjælen, når de fra storbyen vender tilbage til den lille landsbykirke for at stå ved deres mors hvide kiste, eller når deres lille dreng bliver kørt på sygehuset. Men endnu har de ikke set Guds rige som noget attråværdigt, noget dem vedkommende, og de har ikke mødt budskabet fra Guds rige, så det trængte sig på. Måske har de mødt grumme smalsporede kristne, der ville være politimestre for os alle. Måske har de mødt kristne, der fører det meget store ord, men levede kristenliv meget småt. Måske har de set dybe fald hos mennesker, der kaldte sig kristne: pengeorden, omgæelse af sandheden, uomgængelighed, ikke-ordholdenhed. Måske lever de i falske forestillinger om, hvad Guds rige er. Måske siger hele det miljø, de lever i: »Det er ikke noget for os«, »vi er ikke religiøst anlagte« — »de andre om det«.

Så er der andre, der alene føler sig som borgere i Guds rige. Vedrørende alt andet gælder det: »Rør ikke, smag ikke«. »Jeg er en pilgrim, kun en aften, kun en aften bor jeg her, o, stands mig ikke«. De nynner ofte med Brorson om verdens jammerdal, og de vil bare haste hjem! Hvis det er ægte for dem og fuld sandhed, så bøjer vi os for det og forstår dem.

Men så er der atter andre, der føler sig som borgere i to riger: i et jordisk fædreland og i gudsriget! Vi skulle gerne opleve, at det er muligt at leve i verden uden at være af verden, det er muligt at være borger af hverdagslivet og borger i Guds rige. Der er ingen disharmoni mellem at synge: »I Danmark er jeg født« og »Vidunderligst af alt på jord er Jesu Kristi rige«. Men det er her, der kan opstå en spænding. Kejseren og Gud, trofasthed mod jorden og trofasthed mod det himmelske syn. Hjemme på jorden og hjemme i Guds rige — på rejse mod fuldendelsen. »Kærlighed til Fædrelandet er den sande odelsret« — og »Jeg er en fremmed, jeg er en pilgrim«.

Himlen er Guds med unævnelig herlighed, men også *jorden* er Guds; den skabte han til et skønt bo for sine skabninger; her skulle vi leve vor rige hverdag. — Gud er alt det godes rod, og djævelen er alt det ondes rod, og han huserer her i verden, og jeg er også på det hold, der synes, at hans lænke er lovlig lang i vore dage — og dog er det sandt: jorden er Guds! Og I må godt kalde mig naiv og blåøjet, men man vælger nu ikke selv øjnenes farve; men jeg går og nynner på Nathanael Beskows sang: »Livsalige dag, som i håbet vi venter, da verden er blevet Guds rige til sidst — den kommer, den kommer, den dag, som vi venter, da folkene mødes i fred og i tro, da himmelens herre og jorderiges konge, og vi i hans skygge skal salige bo — — da satan og synd for hans åsyn

må fly«. Dette tror jeg ikke alene opfyldes en gang i himlen, men også her på jorden!

Borger i to riger!
Det giver det rige menneskeliv. Borger i vort skønne Danmark og borger i det rige, der står, når alle andre riger går til grunde, hvis konge er en evig konge, hvis grundlov er kærlighed. »Lysvågengent for alt stort og skønt hernelen; men med de dybe længsler vel bekendt«.

Borger i Danmark.
For mange er det noget selvfølgeligt; men

i vore dage vandrer der på Europas endeløse landeveje titusinder, der er statsløse, eller som har måttet flygte fra deres og deres fædres land. Vi har et fædreland, og jeg kender unge, der lader Italien og Tyrol og billig valuta være og går på vandretur for at lære deres land at kende. — Man kan eje værdier så længe, at man betragter det som noget selvfølgeligt. Mine forældre! selvfølgeligt er de hjemme og åbner døren for mig — indtil de en dag ikke er mere, da går det op for én, hvilken rigdom, vi havde i dem. Sådan også med fædrelandet. Mange opdagede 9. april og dagene derefter værdien i at have et fædreland! Det er godt at besinde sig på, hvad man har, mens man har det. »Vort land er kun en lille bid af hele den vide jord«; men vi har en historie, et korsbanner, et modersmål, en kirke, en skole og et kristent menneskesyn! Borger i Danmark! Lad os være med til at gøre Danmark skønt!

Borger i Guds rige. Vi må leve et kristenliv, ellers bliver det hele meningsløst, udsigtsløst, svævende i luften, tomhed. Ikke et ondt ord om centrifugen; den er vist højst nyttig i mejeribrug; men de midtpunktflyvende kræfter er også tidens ulykke. Jesus Kristus kan midtsamle menneskelivet, give det udsyn, ligevægt, fylde og fred.

Som borgere i Guds rige må vi bede. At vi er kristne betyder ikke, at vi er ovre alle vanskeligheder og blot kan gå rundt og synge: Å, hvor er jeg glad i dag; det betyder heller ikke,

at alle vore ønsker opfyldes, at alle vore mål nås. Men det betyder, at vi må bede!

Som borgere i Guds rige har vi en Herre over os: Kristus. Da Jesus fortalte lignelsen om de betroede pund, fortalte han også om nogle mennesker, der sagde: »Vi ønsker ikke, at denne skal være konge over os«. Sådan er der også i dag mennesker, der siger. De vil selv regere og ved ikke, at overgivet til sig selv er de under besættelsen; derfor er der så mange besatte mennesker. Kristne har en Herre over sig: Kristus! Ham skal vi stå til regnskab for, hvad vi har med at gøre; hans ord er vor vejledning — også i hverdagen.

Som borgere i Guds rige må vi tage een dag, eet øjeblik ad gangen. Det er jo tanken for fremtidens dage, der slider menneskers nerver op, giver angst, utryghed. Men gudsbarnets kår er: »Kun een dag, eet øjeblik ad gangen«. Hvilken hjælp!

Som borgere i Guds rige er vi med i jordens rigeste fællesskab. Dette fællesskab består nemlig ikke af mennesker, der deler politik eller økonomisk syn, men af mennesker, der lever i samling om Jesus Kristus. Dette riges konge er den eneste redning for verden og for den enkelte. Og »Tænk, når engang samles skal de frelstes menighed af alle folkeslægters tal i himlens herlighed«.

Som borgere i Guds rige er der for os altid lys forude. Gud vil give sine børn morgenstjernen, d. v. s. at kunne se lys selv i det tætteste mørke. Når alt menneskelig talt ser sort ud, da han vi lægge vor svage, bævende hånd i hans stærke hånd — og se lys forude. Kristne lever i »forventningens nattevagt«.

»Tomrummet« i en nation og i det enkelte menneskes liv er uhyre farligt. Hvem skal fylde det; hvad skal det fyldes med?

Fra skolen

Skolens kalender indeholder ikke så helt lidt siden sidst. I kronologisk orden tager det sig sådan ud: *Kristi himmelfartsdag*, den 14. maj, var vi traditionen tro indbudt til havemøde hos skolens gamle, tro venner på »Ledegård« i Svinninge, hvor forstanderen talte. — Tirsdag den 19. maj holdt vi offentligt møde på skolen, hvor missionssekretær for Brødremenighedens danske hedningemission, pastor *Jørgen Nicolaisen*, Christiansfeld, fortalte om sin rejse til Østcentralafrika. Næste formiddag gav pastor N. os i en interessant foredragstime en oversigt over Afrikas politiske, racemæssige og religiøse problemer. — I pin-sen var de fleste elever bortrejst; en tredjedel hyggede sig her-hjemme og fik i tilgift en dejlig tur til *Nekselø*, som blev om-

og gennemtravet i det herligste solskinsvejr med afslutning i kirken. — Torsdag den 28. maj holdt Fårevejle Højskoles *Københavnskreds* møde hos formanden, Kr. Bach, Metropolitan-skolen. Forstanderinde, frk. Pade talte, og forstanderen sluttede. Vi havde det rart sammen, og det var dejligt at gense og hilse på gamle elever. Vi tror, at Københavnskredsen vil gå en ny æra i møde — der var vårtegn. — 4.—8. juni var festlige dage, idet vi da havde møde for Danmarks *instruktionssygeplejersker*. Dagene gik med foredrag både af faglig og almenkulturel art, og samværet havde en god ånd over sig, så vi glæder os til en anden gang at kunne lukke vore døre op for et sådant møde. Redaktør Knud Bruun Rasmussen, forfatteren, pastor E. Aalbæk Jensen, sognepræst T. Morsing o. fl. talte. — Afrika kom endnu engang i søgelyset tirsdag den 16. juni gennem foredrag af missionær, frk. *Thyra Jørgensen*. Frk. Jørgensen er sygeplejerske af uddannelse og udsendt til Afrika af B. D. M. i 1946. — Ved skolens offentlige møde i juni talte landsformanden for Arbejdernes Bibelkreds i Danmark I. C. *Nielsen*, Brønderslev. Foredraget drejede sig om bolignøden og tidens moralske nød, og hvad vi som kristne i disse ting må kende som vort ansvar. Herunder omtaltes den nyoprettede kirkelige institution »Kristen Hjælp«, og bagefter vistes filmen »Slum«. — *Sct. Hans aften* var vi som før gæster på Veddinge Strandgård hos gdr. E. Bliddals, hvor redaktør, cand theol. *Aage Falk Hansen* og pastor *Anker Bliddal* var talere. Aftenen sluttede med et kæmpemæssigt bål på dette skønne sted i den skønneste *Sct. Hansstemning*, man kan tænke sig.

Men den altoverskyggende begivenhed siden sidst har dog selvfølgelig været *elev- og sommermødet* 4.—6. juli. Vi takker alle, som bidrog til at gøre dagene festlige og gode for os: skolens tre tidligere forstandere: *Julin*, *Blomgren* og *Jørgen Jensen*, som talte til os, *hornorkestret* fra Hørve, som sammen med solen kastede glans over søndag eftermiddag, *eleverne*, som — når vi selv skal sige det — skilte sig smukt fra gymnastikken og gennem optrinet »Hvordan det begyndte« gav os en uforglemmelig oplevelse, og sidst, men ikke mindst de mange *gamle elever og venner* af skolen, som havde givet møde også langvejs fra. Er det ubeskedent at citere lidt af et takkebrev, vi modtog et par dage efter? vi gør det kun for at give udtryk for vor egen taknemmelighed for den ånd og tone, der går igennem det: »Jeg føler trang til at sende Dem en hilsen. . og bringe Dem, Deres hustru, medarbejdere og elever en hjertelig tak for alt, hvad jeg fik gennem elevfesten. . Jeg tror, jeg har alle gamle Fårevejleelever bag mig, når jeg siger en oprigtig tak for alt det gode, vi stadig møder og får, når vi besøger skolen.

Tak for Deres oplysning om, at der hver søndag morgen bliver bedt for os og tænkt på os af dem, som nu har deres gang på skolen; det varmede mig helt om hjertet at høre det. Tak! .. Vi gamle elever vil søge at huske Fårevejle Højskole både i vor tanke og forbøn. Hilsen og tak med Davids 121. salme. Gud er også vågen i dag, ja til evig tid, og vil bevare både Fårevejle Højskoles nuværende og tidligere beboere — om vi da selv vil — indtil vi engang af hans nåde skal se ham, som han er, hjemme i hans himmel«.

Fra lørdag den 11. til mandag den 20. holdt vi sommerferie og pustede lidt ud. Men forinden blev der ved en fest taget afsked med en af skolens medarbejdere, instruktionssygeplejerske frk. *Grethe Nielsen*, som efter at have hjulpet os godt siden 1. november 1952 nu er afløst af hendes søster, instruktions-sygeplejerske, frk. *Karen Nielsen*, som efter at have fuldendt sin uddannelse på Århus universitet vender tilbage til os. Vi takker frk. Grethe Nielsen meget både for god hjælp og godt samarbejde, og byder frk. Karen do. hjerteligt velkommen. Frk. Grethe Nielsen rejser nu til Århus universitet

K. Rob. H.

Elevmøde — fotografier

Fotograf Enggaard, Hørve, tog under elev- og sommermødet en række smukke billeder, som kan bestilles gennem boghandler *F. Spliid*, Fårevejle (gironr. 397 42). Der kan leveres en serie på 8 forskellige fotos (6×9) i en folder til 6,00 kr. Billederne forestiller: nr. 611 og 612: højskolen, nr. 614: Fårevejle kirke (udvendigt), nr. 615: Fårevejle kirke (indvendigt), nr. 771: forstanderen på talerstolen med vue ud over tilhørerne, nr. 782: fire forstandere: Julin, Blomgren, Jørgen Jensen og Rob. H., nr. 778: gymnasterne på plænen, og nr. 781: skolens lærerstab. Hvis enkelte billeder ønskes af de ovennævnte, koster de 75 øre portofrit tilsendt.

J. M.

Et bedeværelse på skolen

Jeg har ladet mig fortælle, at der i »gamle dage« var et bedeværelse på Fårevejle Højskole. Hvor det var, og hvordan det så ud, ved jeg knapt nok, men ønsket om igen at få et er modnet hos os i den tid, vi har været her. Når skolen er fuldt belagt, kan det jo nemlig være vanskeligt for eleverne at finde sted og stilhed til bøn i enrum eller for en gruppe at samles til en fæl-

les andagt eller bibeltide. Nu mener vi at have fundet en passende plads for et sådant bedeværelse, men vi ville jo også gerne have udstyret det rigtig smukt med et krucifiks, lysestager, knæleskamler o. s. v., ligesom det gerne skulle isoleres lidt bedre end det er nu. — Midlerne dertil? Ja, dem har vi ærligt talt tænkt os, at gamle elever ganske af sig selv vil give os, når de hører om dette. Men for at sætte en indsamling lidt i system har vi tænkt os at realisere et restoplæg af bøger, som vi har fundet i skolens arkiv, og som derfor formentlig er skolens ejendom, nemlig *jubilæumsskriftet* (Fårevejle Højskole 1907—32) og *J. Andreassens digte: »Fra eventyrets land«*. Enhver, der på gironr. 8701 (Fårevejle Højskoles Elevforening, Fårevejle) indbetaler *mindst* (men meget gerne *mere*) 1,50 kr., vil da pr. post modtage disse to bøger, så længe oplaget strækker til. Efter at have solgt en del af dem på elevmødet har vi endnu ca. 150 tilbage af hver. Vi siger på forhånd tak.

K. Rob. H.

Fra elevkredsen

Elevforeningens generalforsamling afholdtes som bekendt under elevmødet søndag eftermiddag. Da flertallet af bestyrelsen var forhindret i at være til stede, blev forstanderen valgt til dirigent.

Sekretæren (frk. Mikkelsen) aflagde *beretning og regnskab*. Elevforeningen har i dag 1000 medlemmer, men heraf er kun 700 betalende medlemmer. Der er udbetalt 350 kr. i elevunderstøttelser i det forløbne år, men da »Sølvsnoen« stadig bliver dyrere i trykning og udgivelse, vedtog man at lade de nye elever få bladet gratis 5 mdr. og ikke et helt år. Kassebeholdningen var ved årets begyndelse 2225,52 kr. og ved slutningen 1540,03, hvilket viser, at kontingenterne knap dækker udgifterne i årets løb. Alle *valgene* var genvalg, hvilket vil sige, at miss. Aage Lund, frk. Inge Kyndal, frk. Anna Nansen og frk. Ester Petersen genvalgtes. Ligeledes genvalgtes revisorerne boghandler Spliid og konsulent Damgaard.

Man vedtog efter en forhandling at blive medlem af *Højskolernes landselevforening*, der har til formål at støtte interessen for højskolens arbejde gennem et sekretariat i København, der især i løbet af de sidste 5 år har søgt at skabe forståelse for højskolens opgave blandt byungdommen. Kontingentet er 25 øre pr. medlem af elevforeningen. Der var indløbet *hilsener* fra de fraværende bestyrelsesmedlemmer.

J. M.

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1947: Ruth Jensen, Gøddinghuse, Randbøl st.
Ane M. Thomsen, Centralkøkkenet, Filadelfia, Dianalund.
Anne M. Dandanell, Faurbo, Snertinge.
- 1948: Edith Jensen, Lindved, Vejle.
- 1949: Gerda Eriksen, Grene, Billund.
- 1950: Else Marie Johansen, håndarbejdsskolen, Haslev.
Ellen Nielsen, optagelseshjemmet, Lindevej 3, Hillerød.
- 1952: Ruth Grewsen, Barnsjukhuset, Samariten, Ringvägen 21, Stockholm Sö.
Karen Roed, Bispebjerg hosp., Kbhvn. NV.
Vibeke Arendt Hansen, Gentofte amtssygehus, Hellerup.
- Iøvrigt: Fru Anna Olsen, alderdomshjemmet, Dalmose, som sender hilsen til kammeraterne fra sommeren 1922.
Aage Christensen, Sthensvej 2 A, Taastrup.
Pastor Carl Rasmussen, Peter Bangsvej 236, Valby.
- 1916: Margrethe Jakobsen, Kvarmløsevej 18, Tølløse.
- 1917: Lydia Henriksen, Sdr. Strandvej 320, Espergærde.
- 1950: Sigrid Vingborg, Vilstrupgaard, Eltang.
- 1949—50: Carl A. Larsen, Plougslund, Billund.
- 1949—50: Bent E. Bro, Aasted pr. Durup.
- 1949: Ingrid Olsen, Husmoderskolen, Haslev.
- 1951: Elly Møller, Akaciavej 7, Riis Skov.
- 1952: Birte Stein Petersen, Frederiksberg hospital, Kbhvn. F.
- 1952: Inga Berg Christensen, Østergade 10, Holstebro.
- 1952: Ane Marie Hagerup, Bakkeskovsvej 48, Brønshøj.
- 1952—53: Gudrun Petersen, Malle pr. Ranum.

TAK!

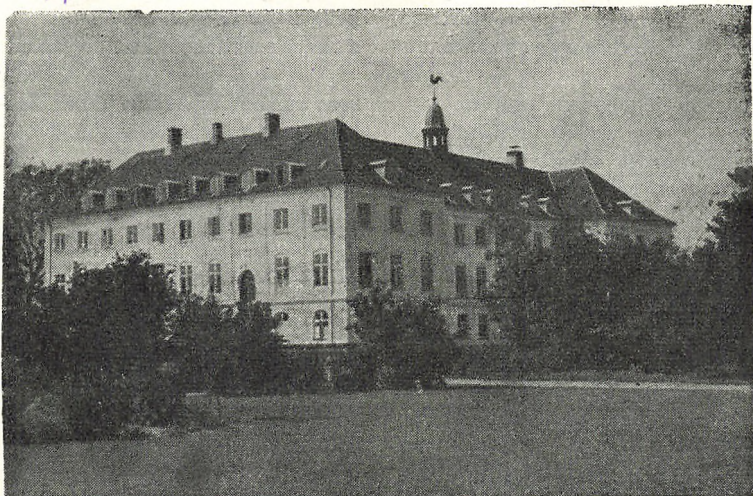
Der kommer af og til hilsen fra en vandremappe med bøder til-tænkt elevforeningen. Sidst „Magneten“ 1941 (14 kr). Tak!

Kassereren.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Hobæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

September 1953

Nr. 28

FØBE

(Paulus' brev til Romermenheden, 16., 1—2).

Ved elevfesten fremførte elever pastor P. Hjort Langes optrin om Føbe: „Hvordan det begyndte“. For at give det smukke og alvorlige optrin en ramme læste forstanderinde, frk. Annette Pade nedenst. prolog og epilog skrevet af forst.

Prolog:

Det hele begyndte uendelig småt:
en lille og skrøbelig kvinde;
vi ved, hun hed Føbe — men
ikke stort mer
er overleveret om hende.
Hun havde sit hjem i K e n k r e a
— en by
med vanry for snavs og elende.

Korinth var dens nabo, den havde
som den
sin havn, sine knejper og bærm
af drukne og pjaltede kvinder
og mænd,
af tusind ituslagne skæbner,
af uhygge, liderlig råhed og spot,
af visdom, forloren, forløjet,
af mordere, skøger og borttrømte
slaver

i sygdom, fortvivelse, had og
fortrød,
med tørstende tunger og sultende
maver.

Hvordan hendes fortid har
været — hvem ved?
Hvem spørger derefter, når Gud i
sin godhed har dækket den til
og forladt?

Vi kender kun Føbe — den
rene —
som led i den kæde af kvinder og
mænd,

der ikke formåede andet
end takke og tro evangeliets ord.
Da P a u l u s kom med det til
byen,
og budskabet lød i dens mørke
og død
om lys og om liv og forløsning
— hvem kunne vel andet end
lytte og tro?

I hvert fald tog hun imod ordet
og blev dermed lem af Guds
kirke på jord
og søs t e r til hver, der i Kristus
fandt vejen
til Gud, til hans nåde, til frelse
og fred,
til at leve sit liv som hans barn
—som hans egen.

— — —
Dog -- een ting endnu ved vi
ganske bestemt:
hun ikke blot nød det at være
som søster derinde i søskendes
flok;
men hun dreves ud for at t j e n e.
Hun troede sin herre — og det
ikke blot
med hjertet, men med sine
h æ n d e r:
sin tak til sin frelser og herre
hun lod
bestandig gå om ad sin næste!

At opsøge lidende, fattige, små,
besøge de fangne i fængsler,
at læske de tørstende, give dem
mad,
som sulted', og trøste de arme —
hun kunne ej andet, hun leved'
jo selv
i alt af sin herres nåde.

Og tjeneste trængte jo h a n
ikke til —
så måtte hun gå til sin næste
med det, som hun følte som
hjertets trang:
at give, at takke og tjene.
Sit liv havde Føbe lagt helt
i hans hånd
og kendte dens styrke, dens
tryghed og varme
Og derfor var det hendes daglige
bøn
at være Hans hænder rakt ud til
de arme.

— — —
Og glemt blev det ikke.
Taknemmeligt har
apostlen P a u l u s fortalt det
i breve til venner helt ovre i Rom
— og dermed kom os det for øre:
at Føbes kærlige tjeneste for
de lidende i Kenkrea
så tit blev den dør, ind ad hvilken
han gik
med ordet til nye hjerter;
ja hun banded' vejen, brød
bitterhed ned
og fjerned', hvad der kunne
spærre,
så nye hjerter sig lukkede op
for synderes frelser og herre.

Epilog

Det hele begyndte uendelig småt:
en enkelt, en skrøbelig kvinde,
som troede sin herre og takkede
ham

i tjeneste for sin næste,
 som trods alle spotteord, hån og
   fortræd
 bevared' sin glæde og varme
 og gik med sin brødkurv, sin
   olje og vin
 med lindring til alle de arme.

— — —
 Men det, som begyndte så småt
   dengang,
 er siden vokset og blevet
 en hær af kvinder, som tjener
   og vil
 det samme som Føbe, den rene.
 Som kilden, der springer langt
   borte i løn
 for siden at blive til åer og floder,
 ja frugtbart delta, hvori det gror
 så grønt og så rigt og så frodigt
 — således blev Føbe kilden til en
 gennem nitten lange århundred'
 sig stadig rigt forgrenende strøm
 af kærlighedsgerninger øvet
 af kvinder, hvis indhold af livet

blev:
 de lod sig til tjeneste fæste —
 af søstre, hvis skudsmål historien
   skrev:
 de tjente vor lidende næste.

— — —
 Den strøm den rinder med
   lindring og hjælp
 til syge i svaghed og smerte.
 Til børnene løber den legende
   glad
 med værn til de værgeløse.
 De gamle kan sole sig trygt
   ved dens bred,
 mens alderdom før betød mørke.
 Den bøjer sig ind med forståelse

  der,
 hvor sindet blev tungt og
   formørket.
 I krigens rædsler den finder til
   dem,

der så rede ligger på valen.
 Og dem i fængslerne bliver
   ej glemte
 og faldne i lasternes huler.
 Den rinder i lys, der hvor nøden
   er kendt:
 den risler i løn, hvor der lides
 i tavshed og venneløst, ene.
 Og midt i det delta, som floden
   har skabt
 af kærlighedsgerninger gror det
 med sundhed, med tryghed, med
   glæde og håb,
 hvor før kun var angst og
   smerte.
 Og målet for al dens stræben
   er stort:
 at nå hvert et menneskehjerte.

— — —
 Men eet vil vi ønske: at denne
   strøm
 i hver en forgrening, hver dråbe,
 hvor langt hen i verden og tiden
   den når.
 dog altid må smage af kilden,
 at Føbes kærlighed, håb og tro
 dog aldrig må tabes af syne,
 at tjenesten altid må øves i
 det samme navn, som stod skrevet
 på Føbes hjerte med tydelig

  skrift:
 Min mester er Jesus Kristus,
 og lykkelig er jeg: jeg ikke
   blot må
 være med iblandt dem, som han
   kender,
 men også til alle hans lidende små
 hans egne udstrakte
   hænder!

— — —
 O, bliv dog hos, du Føbes ånd,
 du Føbes lykke og glæde!
 Og du, Føbes mester, lad os ved
   din hånd
 i Føbes fodspor dog træde!

Elevholdet sommeren 1953

Forreste række fra venstre: Irma Melchior. Gerda Hansen, Mygdal. Birthe Andersen, Assens. Tove Christiansen, København. Eily Andersen, Løve. Marie Kjær, Gråsten. Ruth Thomsen. Mona Rossing. Inge Petersen, Grethe Nørkjær. 2. række: Aase Bertelsen, Odense, Birthe Pedersen, Esbjerg. Ella Christensen. Grethe Nielsen. Johanne Mikkelsen. Mette Kirstine Hansen. K. Robert Hansen. Annette Pade. Lilly Frederiksen. Frida Nissen, Vamdrup. Grethe Madsen, Esbjerg. Hanne Sørensen, København. Benthe Hansen, Gelsted. 3. række: Karl Erik Andersen. Else Kromann, Humble. Mary Larsen, Brovst. Gerda Andersen, Stagstrup. Benthe Larsen, Skårup. Karen Margr. Pækgaard, København. Ulla Pedersen, Dalmose. Eva Arenkilde, Holstebro. Kis Østergaard Nielsen, Lomborg. Anne Margr. Pedersen, Nr. Nebel. Musse Pedersen, Tvorup. Anna Andersen, Mejlbj. Edith Pedersen, Hasle. Anna Knudsen, Hedensted. Elly Borbye, Bodilsker. Esther Olsen, Kappel. Else Jæger, Dronninglund. Else Benjaminsen, Grønland. Margit Jensen, Kundby. Jenny Kahl, Jeis. 4. række: Rita Jespersen. Herdis Jensen, Præstø. Lis Gyldenbrand, Silkeborg. Kirsten Simonsen, Aarhus. Inga Høeberg, Ringe. Dorthe Neye, Hellerup. Karen Lise Nielsen, Slagelse. Birthe Holm, København. Inga Bach, Ålborg. Birgit Christiansen, Odense. Tove Løvig, Sevel. Vera Knudsen, Grædstrup. Bodil Wibe, Nexø. Magny Nielsen, Birkelse. Edna Dragsbæk, Klitmøller. 5. række: Tage Jespersen.

Thi skal tjenesten leve og ikke	melde sig vil,
gå til	med den ånd og den tro, som var
i en død mekanik må den døbes	Føbes.
for hver ny tjenerinde, som	K. R o b. H.

Fra skolen

Livet på skolen har i den forløbne måned været præget af mange besøg — og af, at gæsterne i høj grad blev „udnyttet“ i skolens og elevernes interesse.

Amtsskolekonsulent L. C h r. P e d e r s e n, Skårup, måtte holde for tre gange, både underholde en søndag aften, give opæsnning (Kaj Munks „Niels Ebbesen“ blev læst på en for eleverne uforglemmelig måde) og holde foredrag om sit møde med det genvundne Nordslesvig efter 1920 og med Sydslesvig efter 1945 og gav dermed bolden op til den række foredrag om Sønderjyllands historie, som først derefter begyndte. — Forstander J o s e f B l o m g r e n, Aftenhøjskolen i Betesda i København, behandlede i en time „Det danske lune“, bilagt med mange eksempler fra litteratur, kunst og dagligliv. „Facade“ var hans emne en onsdag aften i først.s stuer. — Fra Holland har lærer A. J. d e W i t, Rotterdam, gæstet os. Hans bidrag har været to foredrag, et om Hollands historie — et emne, som var ukendt for de fleste, og et om den store oversvømmelseskatastrofe i vinter — en øjenvidneskildring, som greb os dybt, ikke mindst da den en onsdagften blev bekræftet gennem en dokumentarisk film udlånt os af det nederlandske gesandtskab. — En anden „økomenisk“ gæst var hr. W a l t e r B l u m fra Krefeld i Vesttyskland, som i en time fortalte os fra sit hjemland, både om

---

Aase Pedersen, Bording. Minna Bidstrup, København. Grethe Kristiansen, Veddinge. Bodil Petersen, Slagelse. Birthe Vindum Nielsen, Vilslev. Ruth Kodal, Esbjerg. Martha Egebæk, Skudstrup. Anni Jørgensen, Hajstrup. Bodil Poulsen, København. Meta Johnsen, Kildskelund. Gerda Bach, Viborg. Karen Fuglsang, Sdr. Bjert. Jytta Nielsen, København. Inga Christensen, Frederikshavn. Inger Pedersen, Voldby. Inger J. Pedersen, Skive. 6. række: Inger Jørgensen, Kvissel. Sølrun Akraberg, Færøerne. Johanne Rasmussen, Vorgod. Margrethe Pihl, Rønne. Erna Nielsen, Nautrup. Maria Larsen, Faurbjerg. Aase Nielsson, København. Kristine Christensen, Holte. Lilly M. Iversen, Skive. Birthe Vingolf, Vejrum. Maren Birgit Blankholm, Randers. Helga Christensen, Frederikshavn. Inger Nissen, Vamdrup. Ruth Pedersen, Stenderup. Inga Skak Pedersen, Nr. Onsild. Birgit Larsen, København. Else Jørgensen, Føllenslev. Birthe Andersen, Fjellerup. Fraværende: Ragnhild Ipsen, Klemensker, og Helga Madsen, Gørlev.

dets totale sammenbrud 1945, om dets tunge skyld også over for Danmark og om opbygningen af et nyt demokratisk Tyskland. Hr. Blum, som er romersk-katolsk kristen, gik derefter over til at fortælle os om sin kirke og sluttede sit foredrag med den tyske forbundskansler, dr. Adenauers ord: „Mellem de to store kirkeafdelinger (den katolske og den evangeliske) findes der i dag kun een kappestrid: Kærlighedens“.

Vi har alle på denne måde fået lejlighed til både at besinde os på, at vi er danske (en af eleverne udbød efter oplæsningen omtrent saledes: „Aldrig før har jeg følt det så stort at være dansk“) — og til at få lukket vinduerne op til den verden, der ligger uden for Danmark, og det har vi godt af. Forst. har dog vist ment, at det er endnu bedre med selvsyn. Holland blev derfor besøgt i sommerferien, og efter hjemkomsten kunne der en onsdag aften berettes om besøg både i Groningen, Friesland, Haag, Rotterdam, Gouda, Amsterdam, Utrecht og i de oversvømmede områder. Sverige „klaredes“ på en week-end. Rektor Gunnemo og forstander Blomgren afholdt i fællesskab „8 dage på højskole“ på „Sundsgårdens ungdomsskole“ ved Helsingborg, i hvilken anledning forst. prædikede ved gudstjenesten i Raus kirke søndag den 9. august. Og fra 12. til 19. august var forst. blandt de 250.000 deltagere i Den 5. evangeliske Kirkedag i Hamborg — en enestående oplevelse, hvorom forst. berettede ved en hjemmeaften den følgende søndag.

Altså: Rodfæstet i Danmark og i den danske kirkes jord, hvori Gud ved vor fødsel og i vor dåb har plantet os, og hvor vi har fået et ansvar og en gerning betroet, skal vi vokse op til at se og kende samhørigheden med verden om os og verdenskirken, den ene, hellige, almindelige kirke. Også det må være højskolens gerning.

Pastor em. J. Andreasen

vor skoles første forstander (1907-10) og gode ven gennem de mange år siden, ligger for tiden syg på Varde sygehus. Vi sendte pastor Andreassen en hilsen fra elevmødet og modtog for nogle uger siden et brev, hvoraf jeg tillader mig at anføre nogle linjer, fordi jeg føler dem rettet til hele vennekredsen omkring Fårevejle Højskole:

„For den sags skyld kom denne sygdom på et ret uheldigt tidspunkt, idet jeg sidste vinter fik tilendebragt forstudierne (til Fårevejle Højskoles historie) så nogenlunde og begyndt på nedskrivningen. Men da en operation i den alder, jeg nu har, ikke er ufarlig, må jeg regne med, at min arbejdsdag muligvis kan være afsluttet. Dog — det staar i Guds haand; og skulle mine leveår nu være talte, drager jeg herfra med glæde i tro på, at jeg går ind til ham, jeg

gav min tro i min ungdoms dage, og som så trofast førte mig gennem medgang og modgang i hele mit liv. Gud skal have tak for alt godt, også for hvad jeg fik gennem livet og arbejdet i og med Fårevejle Højskole og de mange venner, jeg mødte gennem det arbejde“.

Tak, kære pastor Andreassen for dette vidnesbyrd, og vær forvisset om, at der er mange hænder, der nu vil folde sig med bøn til Gud for Dem om tryghed fremdeles i Guds stærke, gode hænder i dagene, som forestaar!

K. R o b. H.

Til bedeværelset

er de første bidrag nu indkommet, nemlig fra sommer eleverne 1953, sygeplejeeleverne Esther Rasmussen og Karen Roed, B. B. H., Jak. Bjerregaard, Vedersø, og Petrea Larsen, Nr. Bork. — Sammen med det ved elevmødet indkomne har vi nu 233,75 kr. Hjertelig tak! — Giro 8701 (Fårevejle Højskoles elevforening, Fårevejle) modtager fremdeles bidrag. Bidrag over 1,50 kr. kvitteres med et jubilæumsskrift og en samling digte af pastor Andreassen.

Augusta Dalager, »Lille Fjeldsvang«, Kibæk

Det var med vemod, vi hørte, at Gusta den 6. juli havde fået hjemlov efter flere maaneders streng sygdom. Nu er hun der, hvor der ingen sorg og smerte er mere. Men savnet er stort der, hvor de har mistet en god mor og hustru. Jeg tror, at alle vi, der var sammen med Gusta i sommeren 1928 på „Det hvide Slot“, vil mindes hende med taknemlighed for hendes milde og ærlige sind. Og vi, der fik lov at besøge Gusta i hendes hjem, kan forstå lidt om, hvor svært det er at undvære hende.

Ære være hendes minde!

E. P.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRING

1951—52: Inger Johansen, Silkeborgvej vuggestue, Århus.

MODTAGET

fra vandremappen „Genforeningen“ 1919 5 kr. — Tak!

NYT MEDLEM

Fru førstelærer Bjornvad, Haldagerlille skole pr. Fuglebjerg.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ÅRHUS

har udsendt sit nye program. Møderne holdes på KFUM, Klostergade 37, kl. 20,15 prc. Fredag den 4. september taler forstander M. Linderoth, Sommersted ungdomsskole, over emnet: „Hvad er livet værd?“ Derefter frit samvær og kaffebord. Gamle elever i Århus og omegn, slut op herom!

Boghjørnet

Med glæde har red. for første gang fra et forlag modtaget en bog til anmeldelse. Det er „Kirkeårets Søn- og Helligdage“ (De Unges Forlag, 131 s., 5 kr.), skrevet af førstelærer L. Kaag, Munkebjergby, (tidl. forstander Nr. Nissum) i forbindelse med skoleinspektør E. Andersen og viceinspektør L. Hansen. Kirkeårets prædiketekster gennemgås i spørgsmål og svar, hvorved indholdet slås fast, og hensigten er at knytte en levende forbindelse mellem skolens kristendomsundervisning og kirkens gudstjeneste. Giv bibelstudiekredse „stof“ eller den enkelte en hjælp til forberedelse til søndagens kirkegang. En nyttig bog!

K. R o b. H.

Aftenhøjskolen i Betesda,

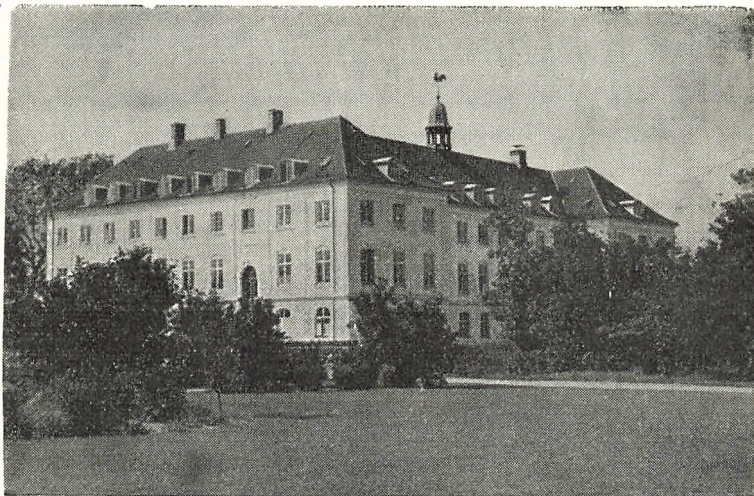
Grønttorvet 17, København, har nu udsendt sin plan for vinteren 1953—54. „Inden for folkehøjskolens rammer vil den omfatte: Foredrag, samtaler, sang og festligt samvær. Aftenhøjskolen i Betesda begyndte sin virksomhed i efteråret 1945 og har siden begyndelsen vinter efter vinter samlet mellem 250—300 kvinder og mænd, ikke mindst de unge, til en række berigende aftner. Deltagerne var københavnere og unge fra provinsen med ophold i storbyen: Sygeplejersker, kontor- og forretningsfolk, husassistenter, studerende, husmødre og håndværkere — forskellige i social og kristelig indstilling, forskellige også i intellektuel henseende, men fælles i, at de gerne ville deltage i en aftenhøjskole på kristelig grund og have et udbytte af aftnerne til hverdagen“. Sådan præsenteres den i det udsendte program. Der begyndes onsdag d. 14. oktober og fortsættes hver onsdag aften til og med d. 7. april med to foredrag pr. aften. Tidligere Fårevejleelever! Skriv eller ring efter program til forstander, kordegn Josef Blomgren, Selma Lagerlöfs Alle 8, Søborg (tlf. Søborg 2225). Så får vi også lejlighed til at mødes, idet både frk. Pade og jeg har lovet at medvirke.

K. R o b. H.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

Oktober 1953

Nr. 9

Livets sejr over døden

eller

Das gesprengte Grab

Af Forstander
J. Andreassen, Fårevejle
Højskole

19. nov. 1871. † 1. okt. 1953.

Så fik skolens første forstander, pastor emer. J. Andreassen, hjemlov. 1. oktober lukkede han sine øjne i sit hjem i Hesselmed, omtrent 82 år gl. — Det vil føles naturligt at lade ham selv endnu en gang tale til sine gamle elever og os alle gennem et stykke, som er fundet i et af „Sølvsnoren“'s første numre (1909)

Jeg havde vandret om i Hannover i to dage, havde besøgt mange af de smukkeste bygninger og var nu ved at tænke på at rejse videre, da jeg pludselig kom i tanker om den berømte kirkegård, „Gardenfriedhof“. Jeg slog min rejsehåndbog op, fandt stedet på kortet, og kort efter sad jeg i en sporgvogn, som gik derud.

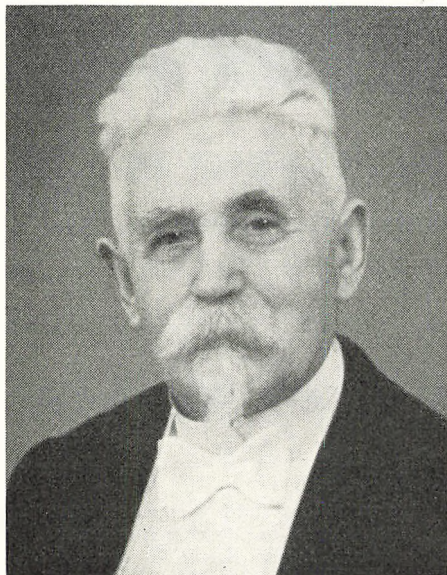
Og jeg fortrød ikke turen. Kirkegården var meget smuk. Der stod mindesmærker på hver eneste grav, det ene smukkere og kostbarere end det andet.

Og der var mange gode indskrifter på mange af disse monumenter. På en gravsten læste jeg de få, men dejlige ord:

„Durch Nacht zum Licht!
Durch Tod zum Leben!“
(Gennem mørke til lys!
gennem død til liv!)

Jeg skimter tro og håb gennem denne indskrift. Sådan kan kun troen med sandhed tale.

Men det skønneste af alle de skønne mindesmærker fandtes lige ved siden af kirken. Det

J. Andreassen

var „Das gesprengte Grab“ (den sprængte grav), en grav fra slutningen af det 18. årh. Den havde været dækket til med fire store glat afhøvede sten, der havde været sammenbundne med stærke jernankre, og oven på dem lå en femte meget stor sten, 1½ meter lang, 1 meter bred og 1 meter høj. Herpå stod at læse: „Dieses auf ewig erkaufte Begräbnis darf nie geöffnet werden“ (Dette gravsted er købt for evigt og må aldrig åbnes). Men i tidens løb var et birketræ vokset op mellem de fire

stene, der dannede fodstykket. Et lille frø havde rimeligvis ligget gemt derinde i det snævre mellemrum, og da forårssolen kom, var det begyndt at spire og vokse og havde så banet sig vej ud gennem en lille åbning og, efterhånden som det blev større, skubbet den vældige sten til side, klemt grundstenene fra hinanden med en sådan magt, at jernankrene var gået i stykker. — Nu var birketræet blevet stort; det nåede omtrent samme højde som kirken; det var gammelt, men endnu ejede det livet, og livet havde vist sig stærkt nok til at sprænge de stærke jernankre og vælte de tunge sten til

side. Denne grav, som var købt „for evigt“, og om hvilken budet lød, at den „aldrig måtte åbnes“ — den havde en lille livsspire i frøet ved hjælp af solens varme åbnet, ja sprængt trods klippestykker og jernankre.

Dette blev den mægtigste prædiken for mig. Thi hvor taler ikke „den sprængte grav“ til os om forkrænkeligheden — og opstandelsen, om døden — og om livet og livets sejr! Disse to magter kæmper altid her på jord — i det enkelte menneske og derude i den store verden.

Så gælder det om, at livet kan vinde sejr.

Men skal det lykkes for dig og mig, da må solen fra nådens himmel — Jesus Kristus — have lov at skinne ind i vore hjerter og oplyse og opvarme.

Det er vejen til sejr over døden.

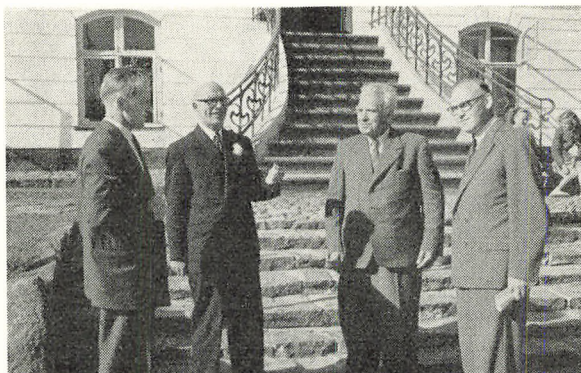
J. A n d r e a s s e n.

Næste nr. af bladet vil bringe mindeartikler af landssekretær C. M. Julin og fabrikant Vald. Olsen.

Fra skolen

September måned blev travl — sommerskolens sidste. Arbejdstempoet blev sat nogle streger op — meget skulle nås, inden vi skulle skilles. Endda blev der tid til både små frikvarterer af forskellig art ligefra høstgilde og „Genboerne“ m. v. til mere stilfærdige hyggeaftener i den hjemlige stil — og til besøg af fremmede foredragsholdere som sundhedsplejerske, frk. Else Mortensen, leder af mødrehjælpen, frk. Margrete Østergaard, og missionssekretær, frk. Nicolaisen, Østerlandsmissionen.

Ved sommerens sidste offentlige møde onsdag d. 9. sept. talte højskolelærer Axel Nielsen, Haslev udv. højskole — en ikke ukendt eller ukær person på Fårevejle højskole, eftersom han har været lærer her i otte år og er medlem af elevforeningens bestyrelse. Axel Nielsen talte sandt og sundt ud fra Paulus' ord i brevet til Galaterne kap. 5 om den altid standende strid mellem ånd og „kød“, mellem liv og død, Gud og hans modstander Djævelen. Senere sang eleverne flerstemmigt, og efter kaffebordet optrådte flere af eleverne med sang og musik. Til sidst læste lærer Nielsen meget levende Erik Knudsens lille og — for alle, som forstod det — meget gribende, dybt alvorlige drama „Antropos“ om videnskaben, der endelig formår at „skabe“ et menneske; men da det omsider „løber af stabelen“, viser det sig til sine skaberes rædsel, at det er et dyr, den har skabt, et dyr, som man ikke magter og først i sid-

Fire F. H. for-
standere (fra
elevmødet 1953).

ste øjeblik redder sig fra ved at slå det ned. „Skaberne“ har øjensynligt glem t „n o g e t“ og taler derom, men kan i deres gudløse materialisme, hvor det kun drejer sig om vitaminer og hormoner, psykologi og befrielse fra komplekser, ikke regne ud, h v a d der er glem t, for at det, der skabtes, kunne blive et m e n n e s k e. Kort og godt svarede Axel Nielsen på dette spørgsmål i sin andagt tilsidst ud fra Jesu ord: „Et menneske lever ikke af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund“. Hvor Gud, hans ord og vilje bliver borte for mennesker, ender de som dyr.

Og så var der, ak! a f s l u t n i n g e n fredag d. 25. sept. med mid-
dagen kl. 18 for eleverne og alle medarbejderne både på og uden for
skolen og festen i foredragssalen bagefter. Forst. talte og tog træ-
den op fra velkomsten d. 4. maj:

„Men snart det sker, at vi skal afsted,
og alle våben må vi have med“.

Ved velkomsten var der blevet nævnt de m a n g e våben, vi i
sommerens løb gennem undervisningen gerne ville slibe og skærpe
og lære vore elever at føre — nu ved afskeden stod det klart, at
kunne vi stole på, at blot e e t var dem trykket i hænde: s a n d h e-
d e n, kunne vi være trygge og sende dem glade afsted; thi sandhed
er ikke bare en borgerlig nyttig, ja uomgængelig nødvendig egen-
skab — men vil ret forstået altid drive os i armene på Jesus Kristus
i tro, han, som er sandheden. — Efter kaffebordet spillede vore to
„organister“ M a g n y Nielsen og B i r t h e V i n d u m for sidste
gang firehændigt for os; H a n n e S ø r e n s e n sang ligeledes for
sidste gang og en trup „opera-sangere“ underholdt os. Frk. P a d e
lagde sine afskedsord ind i tre små fine eventyr af H. C. Andersen,
frk. M i k k e l s e n holdt sin sidste „lyriske“ forelæsning og frk.
F r e d e r i k s e n holdt auktion over de kære skolebøger, hvad hun
heldigvis fortrød. Da ordet blev givet frit, var det A n n a M a r-

g r e t h e P e d e r s e n, der på en smuk måde bragte skolen sin og sine kammeraters tak og overrakte os en gave, som vi benytter lejligheden til endnu en gang at sige tak for: to smukke løbere til elevdagligstuen. E l s e B e n j a m i n s e n (vores allesammens „Grønland“), som i stedet for, som planen var, at rejse til jordemøderskolen måtte rejse til Silkeborg sanatorium, holdt uden tvivl aftenens stærkeste tale ved at foreslå Jac.Paullis sang: „Lær mig at kende dine veje og gå dem trøstigt skridt for skridt!“ Pastor M o r s i n g og boghandler S p l i i d havde gode afskedsord på hjerte og tunge til de bortdragende, inden frk. K a r e n N i e l s e n kunne slutte aftenen med andagt. Men i seng kom vi nu ikke lige med det samme, selvom de første skulle drage afsted næste morgen kl. 5. Vejret var for godt — en sidste rundtur i haven. Og i foredragssaalen blev der sunget af vore gode salmer og sange lige til midnat, da det besluttedes at gå ind i den nye dag med „Lovsynger Herren, min mund og mit hjerte“ — ikke nogen ilde tone at drage bort med, ud til arbejdet og tjenesten, der venter!

Kære sommerelever 1953! Endnu en gang tak for samvær og samarbejde i de fem forløbne måneder! H e r r e n v e l s i g n e o g b e v a r e hver enkelt af jer!

70 år

Vald. Olsen

Lørdag den 3. oktober rundede fabrikant V a l d e m a r O l s e n, Tølløse, de 70. Hvem fødselsdagsbarnet er, og hvad han har betydet for vor skole lige fra starten 1907, er kendt af alle dens gamle elever og venner og behøver derfor ingen omtale. Ved festen i Tølløse i dagens anledning prøvede først. at bringe V. O. skolens tak. Ogsaa her i „Sølvsnoren“, hvis spalter fra begyndelsen har nydt godt af V. O.s pen, skal der siges et — omend desværre forsinket — hjertelig til lykke.

Fra elevkredsen

OFFENTLIGT VELKOMSTMØDE

for vinterholdets elever afholdes på højskolen onsdag d. 11. nov. kl. 20. Sognepræst Villy Sørensen, Butterup, taler. Alle er velkomne.

ADRESSEFORANDRINGER

Ane Kyndesen, Møllevej 31, Ringkøbing.
Lærerinde, frk. Anna Hansen, Bindeballe.

- Fru forst. Kofoed, Amager Boulevard 127¹, Kbhvn. S.
 Frk. Oline Sonne, Kirkestræde 41, Neksø.
 Lærer Chr. Skovmark, realskolen, Humble.
 Frk. Martha Hansen, Jernbanevej 40, Tølløse.
 1949: Frk. Ruth Hansen, adr. G. Dydensborg, Vindinge pr. Lamdrup.
 1950: Ella Juhl Pedersen, Ella Thomsen, Lindegade, Ansager.
 1952—53: Ingerlise Hansen, Dronningensvej 16, F.
 „ „ : Annelise Chaq. Petersen, Bustrugade 1 II th., V.
 „ „ : Ruth Nielsen, Johannevej 20, Charlottenlund.
 „ „ : Gudrun Petersen, sygehuset, Skive.
 „ „ : Lilly Jensen, St. Josefs hospital, Esbjerg.
 „ „ : Eva Damkjær Christensen, sygehuset, Kolding.

NYT MEDLEM

Fru Marie Didriksen, Lynggård, Pedersker, Bornholm.

GIROBLANKETTEN

er en hilsen med en indtrængende opfordring fra kassereren om at betale 5 kr. eller mere, hvis man har lyst, straks, så man ikke risikerer, at „Sølvsnoren“ udebliver. Tak! Det bliver forhåbentlig hurtig ekspedition i år.

„Mikkel“.

TIL BEDEVÆRELSET

har vi siden sidst modtaget mange gaver. Vi siger hjertelig tak til sognerådsformand, propr. P. Eeg, Agtrup pr. Bjert, frk. Valborg Nyboe, Rønne, frk. Marie Rømer, Rønne, frk. Agnes Kjøller, Rønne, frk. Ellen Larsen, Rønne, frk. Esther Lund, Allinge, frk. Ingeborg Mogensen, Svaneke, fru Marie Didriksen, Pedersker st., frk. Alma Pedersen og fru Emmy Bech, begge Snogebæk pr. Neksø, fru Karen Andersen, Åker, sygeplejeelev, frk. Kirsten Kuhre, amtssygehuset, Rønne, frk. Alma Hansen, Niløse mølle, Dianalund, frk. Margrethe Nielsen, Gøgehøj, Vetterlev Skovmark, fru Camilia Jensen, Bjert, Jens Chr. Hein, Vesterlund og sygeplejeelev, frk. Inger Jensine Pedersen, Thisted Amtssygehus. — Ialt har vi nu 333,25 kr. Tak, tak! Og det er jo stadig giro 8701 (Fårevejle højskoles elevforening, Fårevejle), som gerne modtager bidrag, der kvitteres med jubilæumsskriftet og pastor Andreassens: „Fra eventyrets land“.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDSE

Århuskredsen holder møde på KFUM, Klostergade 37, Århus, fredag d. 6. nov. kl. 20,15. Forstander Henry Pedersen, Rønde efterskole: „Skumring eller gry?“ Frit samvær og kaffebord.

Østvendssysselkredsen mødes i Hjallerup missionshus lørdag d. 24. okt. kl. 20. Forstander L. Christensen, Haslev landbrugsskole: „Guds rige og vort erhverv“. Frit samvær og kaffebord.

EN HILSEN FRA BORNHOLM

I forbindelse med Indre Missions bibelkursus på Bethesda ved Dueodde på Bornholm var en flok gamle Fårevejleelever samlet søndag den 13. sept. med forstander Robert Hansen og vil gerne hermed sende en hjertelig hilsen til vore kammerater ud over landet. Vi vil også gerne sende en hilsen til vores gamle skole — til forstander, lærerkræfter og elever med ønsket om Guds velsignelse over arbejdet i dagene fremover.

Andreas Jacobsen, Bodilsker (1908-09), Jens Larsen, Bodilsker (1908-09), Marie Rømer, Rønne (1911), Viggo Mikkelsen, Ibsker (1918-19), Marie Didriksen, Pedersker (1919), Anna Dahl, Østerlars (1921), Magna Larsen, Neksø (1921), Jokum Hansen, Poulsker (1922-23), Asta Vibe, Poulsker (1932), Agda Kofoed, Rutsker (1923) Ingeborg Mogensen, Svaneke (1923), Valborg Larsen, Pedersker (1924), Lisbeth Pedersen, Snogebæk (1924), Alice (Møller) Nielsen, Bodilsker (1924), Ludv. Hartvig, Østerlars (1925-26), Emmy Bech f. Jørgensen, Snogebæk (1927), Karen Andersen, f. Andreassen, Åker (1927), Oline Sonne, Neksø (1927), Ingeborg Hansen, Allinge (1927), Agnes Kjøller, Rønne (1927), Aksel Larsen, Pedersker (1927-28), Ellen Lund, Rø (1932), Alma Pedersen, Snogebæk (1932) Esther Lund, Allinge (1935), Anna Rasmussen f. Larsen, Østerlars (1939), Ellen Larsen, Rønne (1941), Thora Jensen, f. Dam Larsen, Østermarie (1947) og Kirsten Kuhre, Rønne (1952).

— OG TO GENHILSENER TIL BORNHOLMERNE

Ja, det var en oplevelse at være på Bornholm, se de mange mennesker, som flokkedes om Guds ord på „Bethesda“ og opleve fællesskabet med dem — men ikke mindst at være sammen med så mange gamle Fårevejleelever. Det er stærke og varige bånd, der knytter alle os sammen, som fik Fårevejle højskole kær. Tak for det håndslag, I gav os!

K. Robert Hansen.

Det har glædet os meget at høre om det gode og festlige samvær, som I Fårevejleelever har haft på Bornholms „Bethesda“ sammen med forstander Robert Hansen. Tænk en 30-40 elever fra klippeøen repræsenterende næsten alle årgange lige fra 1908 til 1952; det er vel nok fint.

Og I skal vide, det har varmet os om hjertet at modtage de mange kærlige hilsener og de gode ønsker om Guds velsignelse over os og hjemmet her. Hver enkelt af jer sendes herigennem en hjertelig

tak sammen med vore bedste ønsker om Guds rige velsignelse over eders fremtid og virke.

A n n e og C. M. J u l i n.

SØLVBRILLUP

Ved en smuk fest med ægte højskolepræg i aftenhøjskolens sal i „Bethesda“ i København fejrede forstander J o s e f B l o m g r e n og h u s t r u deres sølvbryllup d. 21. sept.

Også „Sølvsnoren“ vil være med blandt de mange F.H. hilsener, som indløb i dagens anledning. I 8 år var Fårevejle højskole rammen om dette nu 25-årige højskolehjems liv. Til lykke og velsignelse!

Boghjørnet

Så kom den ny Indre Missions sangbog — under et gammelkendt og elsket navn „H j e m l a n d s t o n e r“. Alle, der holder af den åndelige sang, kan kun ønske sangbogsudvalget, ja os alle til lykke med den. Der trængtes til en ny sangbog. Uomtvisteligt var en del af sangene i den gamle meget lidt brugt; nu er disse erstattet med nye, der kommer den sangglæde i møde, som faktisk findes i hvert fald blandt unge. Det mærkes ikke mindst på en højskole; med iver og glæde læres og tilegnes der nye sange. Omvendt vil og må en ny sangbog kalde ny sang og sangglæde frem. Vi under unge og ældre, hjem og samfund rundt om den glæde i de kommende år at gå på opdagelse i den nye „Hjemlandstoner“ og at tage sig for ved møder og hjemme at lære dens både nye og gamle tekster og toner. Vi yngre har hørt noget om, at når man i „gamle dage“ mødtes til møde i missionshus eller hjem, havde missionæren eller hvem taleren ellers var, eller en af mødedeltagerne en ny sang, som han lærte de øvrige. Hvad om skikken genopstod? Intet møde eller sammenkomst uden at „synge Herren en ny sang“! Det er jo da iøvrigt nytestamenteligt (Ef. 5, 19. Kol. 3, 16). — „Hjemlandstoner“ kan fås i enhver boghandel for 4,75 kr.

K. R o b. H.

FRA REDAKTIONEN.

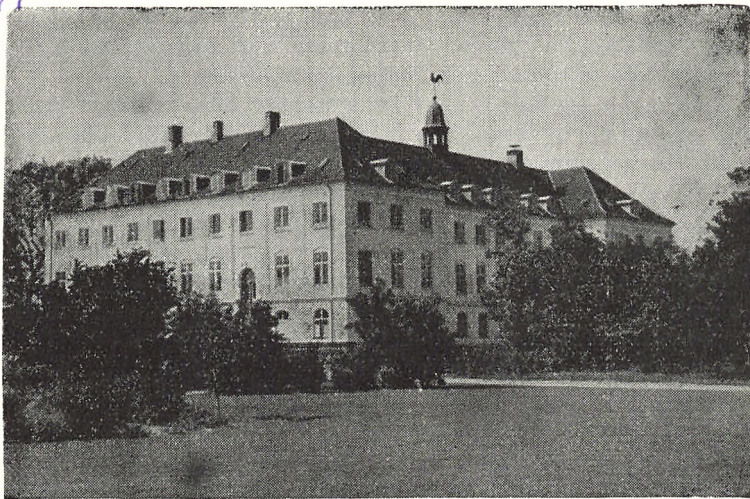
På givne foranledning bemærkes, at der ikke udsendtes noget august-nr. September-nr. var altså nr. 8 (det var en trykfejl, at der stod nr. 9).

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*
Hobæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

November 1953

Nr. 10

Ved en vens båre

Af
C. M. Julin.

Tirsdag den 6. oktober begravedes skolens første forstander, pastor em. J. Andreassen på Ho kirkegård. Landssekretær C. M. Julin, fabrikant Olsen og forst. deltog i den smukke jordefærd. Julins tale i Ho kirke over sin afdøde ven og lærer gengives her:

Som en overskrift over det, jeg gerne vil sige ved pastor Andreassens båre, gengiver jeg nogle af de ord, han sagde, før Gud tog sin tjener hjem til sig: „Jeg dør kun for evigt at leve!“.

Et par dage før min ven skulle indlægges til observation på Varde sygehus, skrev han til mig: „Jeg lægger sagen i Guds hånd og er rede til, om Gud vil det sådan, at tage afsked med denne verden. Jeg er forvissat om, at jeg går ind til noget bedre“. Og da vi for et par uger siden sad nogle venner hos ham på „Hesselmed“, sagde han: „Jeg tror på opstandelsen og et evigt liv“. Det er ord, der bærer vidne om, at han gik døden i møde uden frygt.

Det er et langt liv, et virksomt og indholdsrigt liv, der nu er

bragt til afslutning. Det skal ikke skjules, at den afdøde også arfarede sandheden i ordene: „Ingen roser uden torne“. Pastor Andreassen kendte både til stigning og dalen i sit liv.

Som ung lærer blev han og hans trofaste hustru ejer af Indre Missions første højskole og seminarium; han blev altså både højskoleforstander og seminarieforstander, og jeg ved af egen erfaring, at hans virke satte dybe spor. Og da forholdene førte med sig, at han efter en årrække afhændede begge de nævnte institutioner, blev hviletiden ikke lang. Et par år efter overtog han ledelsen som forstander på ungdommens lyse borg på Lammefjorden: Fårevejle højskole.

Lad være, at hans virketid her ikke blev så lang; han satte også her dybe spor, og mange af hans gamle elever takker Gud for ham.

De første år efter Fårevejletiden var ikke lyse; men han fik sikkert gennem sin landsomfattende foredragsvirksomhed nu og da sæet en sæd, der bar frugt.

Disse år var kun et mellem spil — en kort dalen — om man vil. Da Andreassen havde slidt med studiet i bøgernes verden, kom stigningen igen; han fik en velsignet præstegerning her ude i Danmarks vestligste sogne. De spor, han satte her, kender I bedre end jeg; men jeg ved, at det ikke alene var her i sognene, han øvede en præstegerning; men ofte kom der bud efter ham til gudstjenester og møder, og Indre Missions venner her valgte ham til kredsformand for Indre Missions kredsforbund.

Og nu må jeg have lov til at minde om et ord fra bibelen: „Mine øjne ser efter de trofaste, for at de skal bo hos mig, siger Herren“.

Pastor Andreassen var en trofast mand.

- 1 Han var trofast mod sine venner.
- 2 Han var trofast mod sit jordiske fædreland, han ville gerne være med til at bygge dets fremtid op.
- 3 Han var trofast mod Fårevejle højskole; han viste i de sidste leveår, at han havde en rørende kærlighed til sin gamle skole, og han glædede sig meget, da han så den blomstre op på ny under pastor Hansens ledelse.
- 4 Han var trofast mod den Gud og Frelser, som han havde mødt i sin ungdom, og som han da valgte at tjene. Dette er der mange vidnesbyrd om i hans lange liv; men jeg tænker ikke mindst på afslutningen af dette.

En af hans døtre skrev til mig en af de sidste dage, han levede. „Det går nu stærkt mod døden, men far ønskede det jo bare selv og er rolig og frimodig i troen på syndernes forladelse“. En anden skrev et par dage senere: „Far har udstridt. Det er så svært at sige det sidste farvel til sine kære. Godt er det, at der over adskillelsen svæver en forjættelse om et gensyn.“ Og så føjede hun til: „Far sagde for et par dage siden, da han lå som hen i en død: Jeg dør kun for evigt at leve“. Disse ord vidner om, at hans tanker var

ovre bag død og grav — i livets land — hos livets fyrste. Herren var trofast og var sin tjener nær til det sidste.

Må jeg sluttelig tilføje: I, hans kære børn, svigerbørn og børnebørn, I har mange lyse minder om jeres fars virke og liv — og vel ikke mindst fra hans salige hjemgang, følg i hans fodspor, og lad os alle stræbe efter det samme, så vil Herren se efter den enkelte af os, for at vi skulle bo hos ham og der mødes med vore kære, der gik forud for os.

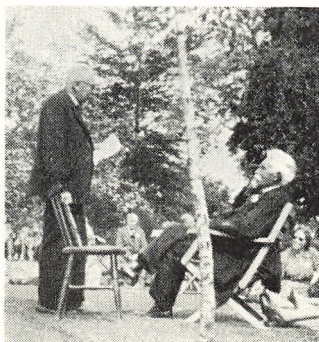
Velsignet være pastor Andreassens minde iblandt os!

Vald. Olsen og pastor Andreassen.

Højskoleforstander, pastor *Janus Andreassen*

In memoriam

Af fabrikant Vald. Olsen, Tølløse.

Når jeg dykker ned i mindernes væld og i erindringen genoplever sommeren 1907, står det for mig, som denne sommer ganske særlig var præget af forventning hos os, der dengang stod midt i det kristne ungdomsarbejde i Nordvestsjælland.

I årene forud havde vi oplevet udstrakte nye vækkelser blandt vore jævnaldrende.

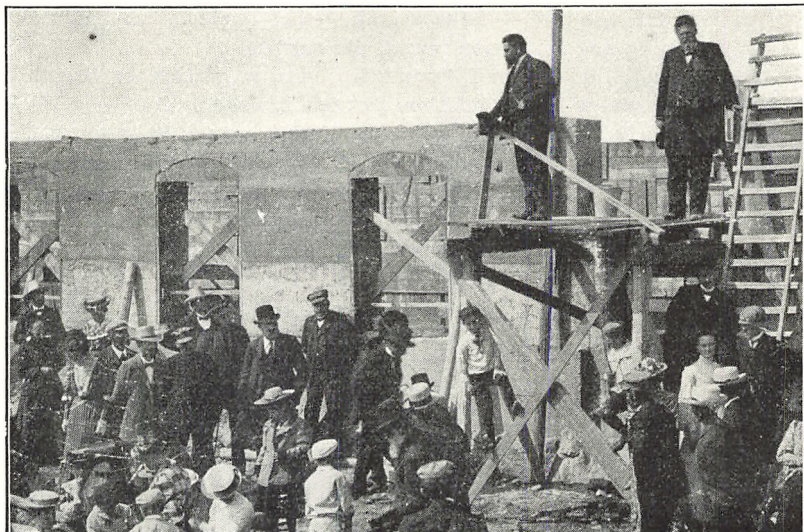
Kredsens ungdomstævner, der tidligere som regel var afholdt i „Lunden“ ved Holbæk, og som vi i halvfemserne anså for at være store møder, når der kunne samles 200—400 unge, blev nu flyttet til Drivsåt-skoven ved Jyderup og voksede tid efter anden til en mødedeltagelse på 5000—6000 mennesker.

Ved disse møder skete det også, at højskoleforstander *David sen*. Haslev, som dengang selv var ung og fyrig, førte ordet, og dette medførte, at mange af de vakte unge tog på højskole i Haslev og kom berigede hjem derfra.

I vinteren og foråret 1907 voksede den tanke sig da fastere og fastere hos flere og flere troende mennesker på disse egne, at når vore unge kunne komme hjem fra Haslev højskole med så megen friskhed og fornyelse, som tilfældet var, så måtte det blive til endnu større velsignelse og berigelse for hele vor egn, hvis vi kunne hjælpes ad at opføre en sådan Indre Missions højskole her.

Og da valget af forstander så skulle træffes, kom *J. A n d r e a s s e n* ind i forhandlingerne; og afgørelsen om beliggenheden blev truffet, da Andreassen efter at have sat sig ind i de lokale forhold

Pastor Andreassen ved grundstensnedlæggelsen til Faarevejle højskole 1907.

en dag satte sin kendte stok i jorden ved Flintholm i Fårevejle og sagde: Her bør højskolen bygges.

Dermed blev begyndelsen til mange unges såvel timelige som evige skæbne knyttet til dette sted, der gennem årene er blevet både et ydmygelsens, et prøvelsens og et oprejsningens hellige sted for adskillige af os, og som livet igennem vil være elsket og æret ikke alene som „Det hvide slot“ på Lammefjorden, men også som „Ungdommens lyse borg“ og „Min ungdoms lyse slot“, og hvilke andre kælenavne vi gerne giver den, vi elsker.

Da — i sommeren 1907 — var det, at også jeg første gang mødte J. Andreassen.

Det gik således til: Han havde straks åbent blik for, at hvis højskolen skulle komme til at præge egnen, så måtte der renses ud og bygges en ny by op omkring højskolen.

Den forretning, som da fandtes på pladsen, havde spillekort og spiritus som sine hovedartikler.

Andreassen spurgte mig, om jeg turde tage den opgave op at rense ud her. Han købte derefter ejendommen, som jeg lejede; og da jeg havde overtaget og betalt varelageret, hældte jeg bajerskøllet og brændevinen i rendestenen — dengang var der ikke kloak — og spillekortene gik i kakkellovnen.

Når Andreassen kunne få os unge til med ildhu og tro at gå ind i de opgaver, som han betroede os, skyldtes det naturligvis først og fremmest, at vi på alle områder kunne se, at stillede han os opgaver, som kunne være vanskelige, så påtog han sig altid personlig opgaver, som var endnu større og vanskeligere at løse end dem,

Pastor Andreassen ved skolens genindvielse 1947.

han gav os andre at tumle med. Og de opgaver, han lagde på sig selv, ofrede han hellere sin økonomiske eksistens for, end han svigtede sit kald og sin overbevisning.

Hans temperament var karakteristisk. Hans ydre gav indtryk af, at han var koleriker. Hans måde at fremsætte sine tanker på var som flegmatiker. Hans handlinger kunne undertiden give indtryk af, at han var sangviniker. Og hans dybe øjne og følsomme sind gav indtryk af, at han var melankoliker. I virkeligheden var alle fire temperamenter personificerede i ham.

Som organisator var han meget inciterende. Han kunne sætte alle sine omgivelser i gang. Hans mandige, tætbyggede, spændstige korpus og hans udtryksfulde ansigt med de viljefaste, oprigtige og gode, tillidsfulde øjne tilligemed hans ukuelige minespil, der fik et eget gemytligt præg af hans kraftige, mørke overskæg og hageskæg og af hans fyldige, sorte, smukke hår gav hans skikkelse et udpræget førerpræg. I udseende mindede han meget om Vilh. Beck, som vi havde mistet få år før.

I samarbejde og som administrator var han tillidsfuld og vidt-favnende. Højskolen er i sig selv et talende vidnesbyrd om hans format og fremsyn.

Men både i sin administration og på flere arbejdsområder i højskolearbejdet var han faktisk et helt slægtled forud for sin tid.

Dette medførte, at flere af de økonomiske planer, hvis gennemførelse han tog op, ikke lod sig realisere med de pekuniære midler, som dengang kunne skaffes tilveje, og det medførte tillige, at det sociale oplysningsarbejde, som han knyttede til højskolen, og som han betragtede som et vigtigt middel til at gøre højskolen til et kul-

turcentrum, ikke blev værdsat i en sådan udstrækning, at det kunne fortsættes.

Som foredragsholder sad vi som naglede til sædet, når hans kraftige, klangfulde røst lød med den kønne Vendsyssel-accent. Han havde altid sit stof godt tilrettelagt for den jævne tilhører og talte klart og flydende fra leveren uden notater.

Da vi i 1907 begge begyndte vort arbejde i Fårevejle, ventede vi, at dér skulle hele vort livs arbejde lægges. Vi tog begge fejl. Økonomiske vanskeligheder tårnede sig op, og andre skuffelser fulgte efter.

Allerede i 1911 måtte Andreassen slippe tøjlerne, og i 1916 måtte jeg følge efter. Det var meget svært, og i øjeblikket var det ikke let at se Guds plan hverken med os eller med højskolen.

Vi lærte imidlertid at kaste også disse sorger på vor himmelske fader, og han gav os også begge en lykkelig fremtid derefter og andre opgaver at arbejde med, som vi nu bagefter godt kan se, at vi næppe kunne have løst, hvis vi ikke havde haft de lærerige år i Fårevejle som udgangspunkt.

Andreassen var meget udholdende og trofast i sin kærlighed. Ingen har vel nydt godt deraf i så stor udstrækning som Fårevejle højskole. Han vedblev livet igennem at omfatte Fårevejle højskole med omhu og offersind.

Denne trofasthed gav sig sit smukkeste udtryk, da højskolen i 1944 var opgivet af næsten alle andre venner.

Da jeg dengang i et brev fortalte ham, at højskolen ville blive omdannet til ungdomsfængsel, medmindre vi ville tage den økonomiske risiko for dens genrejsning, skrev han straks tilbage:

„Fårevejle højskole som ungdomsfængsel — nej, det må ikke ske! Det er vist og sandt. Det kan dens gamle elever og alle vi andre, der har været med til at arbejde med og for den skole, ikke tillade. Og det må ikke ske for deres skyld, som nu ligger under mulde, og som har ofret så meget for den sags skyld. Den skam kan vi ikke bære, og det nederlag må Guds rige og Indre Missions venner i Danmark ikke lide. J. C. Christensen udtalte engang: „Det er ikke sket, at de opgaver, Indre Missions venner tog fat på, gik i stykker af mangel på penge. Det er et folk, der kan ofre“. Det må heller ikke ske denne gang. Det vil vi give hinanden håndslag på.“

Og så sendte han med det samme en anvisning på 2000 kr. til sin gamle højskoles genrejsning.

Sådan var han. Ord og handling stod altid godt sammen. Og det blev en af hans alderdoms store, spændende og glade oplevelser — måske den største — at stå omtrent som Moses og se, at hans ungdoms forjættede land nu atter åbnede sig for den ungdom, som han selv havde tjent og viet sin arbejdskraft i sine bedste arbejdsår.

Og så tog Gud ham hjem.

Et par uger før han sov hen, besøgte Julin sammen med min kone og jeg ham på Hesselmed.

Da vi skulle tage afsked holdt Andreassen sin sidste lille andagt for os, og som vi sad der rundt om bordet sammen med nogle af hans nærmeste, tog vi derefter ganske spontant hverandres hænder og dannede kæde, idet vi sang: „Giv os, o Gud —“ (nr. 106, v. 6).

Så fulgte han os ud til bilen, og idet han sendte os sit sidste gode, trofaste blik, sagde han trossikkert: „På gensyn!“ og vi svarede: „På gensyn!“ Lykkelige afsked.

Må jeg hermed bringe denne hans sidste afskedshilsen til os videre ud til alle „Sølvsnoren“s læsere: På gensyn!

Fra skolen

Ja, så er vi i fuld gang med vinterskolen. Det blev til 96 elever — egentlig 6 for mange, så alt er belagt fra kælder til kvist, og nye værelser har måttet indrettes. Endda måtte vi sige nej til 20—30.

Det gav os noget hovedbrud i oktober måned. Håndværkerne rykkede ind samme dag, sommerholdet rejste. Meget skulle ordnes og helst på så kort tid som muligt, for at pigerne i køkken og stuer kunne få sig et lille pust, inden vintersæsonen satte ind. Alle værelserne på „Fredensgade“ (mellemløjen, 2. etage) blev tapetseret og malet, så nu er der tapet på alle skolens elevværelser, og ingen behøver mere at bo på „karlekamre“. En lille lejlighed til frøken Nielsen er blevet indrettet på 3. etage i sydfløjen af eet elevværelse, et lille pulterrum og en stump tørreloft; så ingen skal heller i dette tilfælde sige, at vi rutter med pladsen og tager fra eleverne! Nr. 67 (værelset mellem øvelsesstuen og skolekøkkenet), som før havde to tagvinduer, og som vi derfor før kun brugte i meget stor nød og betryk, er nu blevet skolens bedste værelse ved hjælp af et „veluxvindu“, som giver værelsets indehavere den dejligste udsigt ikke alene over skolens venner på „Hyldegård“, men helt til Høve. Det bærer nu navnet „Nørreris“.

Af andre forandringer kan nævnes, at vi har fået ny gymnastiklærerinde. Frk. Ella Christensen, vor husjomfru, som tillige ledede gymnastikken, er rejst og har fået stilling som økonoma-assistent på S. N. S., Nykøbing. Ruth Thomsen, som var kokkepige i sommer, rykkede så op som husjomfru, mens frk. Annie Petersen har overtaget gymnastikken. Frk. Petersen er fra Grenå og har sin uddannelse fra Haslev udvidede højskole. Vi byder hende velkommen til arbejdet.

Lidt rejseri blev der dog trods alle håndværkerne tid til i oktober. Frk. ne Pade og Frederiksen tog på en tiltrængt og velfortjent ferierejse til Rom, Firenze og Assisi. Frk. Nielsen tog til Norge og var den længste tid på Drammen store sygehus og sugede til sig af lærdom, mens frk. Mikkel sen udvidede sin horisont

på de hjemlige jyske vidder. Forstanderen drog ligeledes til Jylland og talte ved tre højskoleaftener i Agerbæk, Gørding og Brørup.

Den 3. november rykkede så vinterholdet ind. Om aftenen blev det budt velkommen i foredragssalen. Forstanderen tog sit udgangspunkt i den skulptur, som er opstillet på „Rådhuspladsen“ under uret og forestiller Kristus og Johannes, kærlighedens apostel. Forst. udtalte ønsket om, at opholdet på Fårevejle højskole måtte betyde beredelsen til en kærlighedens tjeneste blandt mennesker udsprunget af og øvet i tro til ham, som er Guds kærlighed til os.

Overgangsbesværlighederne er ved at være overstået: orienteringen i det store hus, hvor man nemt kan fare vild, prøverne i dansk og regning, holdinddelingen o. s. v. Og forleden holdt vi det offentlige velkomstmøde, hvor vi som sædvanlig havde den glæde at se en flok af skolens venner fra sogn og egn slutte kreds om os. Taleren var sognepræst Villy Sørensen, Butterup, som stillede spørgsmålet: Hvad skal vi med dette liv, vi fik til låns og har ansvar for? Svaret fandt taleren ikke i et tilfældigt digterord, men hos Jesus Kristus, når han stiller barnet og tjeneren frem som eksempler. Barnet og tjeneren er bundet til sit hjem og sin herre. At være bundet til Gud som sin fader og herre er den sande frihed og tryghed og hele livets mening. Det var en god og klar tale, som påhørtes under stor stilhed. Efter kaffebordet sang og spillede to elever, Ester Nielsen og Rita Kvist, og forst. talte om sin deltagelse i og oplevelser ved den 5. evangeliske kirkedag i Hamburg, inden fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, sluttede aftenen med andagt.

Og så, kære gamle elever og venner af skolen! kan I rumme det, så tænk på os og bed for os til Gud om, at denne vinter må lykkes!

Advents- og julemødet

på skolen holdes onsdag d. 9. december kl. 20. - Alle er velkomne.

FAREVEJLE-KREDSEN I KØBENHAVN

afholder nytårsfest lørdag den 9. januar 1954 på K. F. U. K., St. Kannikestræde. Notér allerede nu dagen!

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

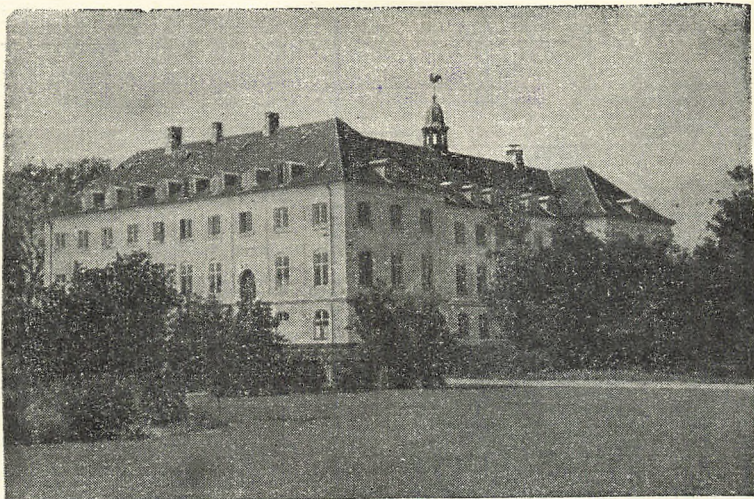
samles i Hjallerup missionshus lørdag den 28. november kl. 20. Forstander Edv. Jensen, Børkop, taler: „Er der noget ved at være et ordentligt menneske?“

I. M. S HØJSKOLEKREDS I ÅRHUS

holder adventsfest på Århus' KFUM, Klostergade 37, fredag d. 4. decbr. kl. 20,15 prc. med højskolelærer N. P. Pedersen, Haslev udvidede højskole, som taler.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

43. årg.

December 1953

Nr. 11—12

„I Ham brød lyset frem“

Af forstanderinde frk. Annette Pade

Når jeg på denne mørke og våde novemberdag skal skrive lidt i »Sølvsnoren« til kendte og ukendte gamle elever og venner af Faarevejle højskole i anledning af den kommende jul, føler jeg, at der på begge sider af mig ligger noget lyst og smukt; bag mig en god og solfyldt rejse til Italien og foran mig julen med sit glade budskab og festlige dage i hjem og kirke.

Det er ikke bare i rent bogstavelig forstand, at man møder lyset i Italien, hvor alt om dagen ligger badet i det klare, strålende sollys, men næsten alle vegne, hvor man vender sig

hen, støder man på så det ene, så det andet, der bringer bud om Ham, der selv er lysenes kilde.

Selvom man som protestant på mange måder føler sig fremmed overfor meget af det, man møder i det katolske Italien, kan man ikke andet end føle sig på hellig grund overalt, hvor man støder på spor af de første kristne menigheder og af apostelen Peters og Paulus' liv og færden; og ikke mindre betagende er det i nogle dage at bo i en af Italiens ældste byer, Assisi, hvor alt endnu vidner om, at der for over 700 år siden levede to mennesker, der

for alvor tog imod julens glade budskab og tog konsekvensen deraf, idet de gav hele deres liv og alle deres kræfter for at virkeliggøre kristendommens sandheder for deres samtid. Alt dette er noget, der taler sit stærke sprog til os, der som moderne turister »gør« tre af Italiens byer på tre uger.

Når man står dybt under jorden i en af katakomberne (som iøvrigt har en udstrækning på 10 km) og der prøver at stille sig selv det spørgsmål: »Havde din tro været stærk nok til at holde til alt det, som disse kristne har lidt og stridt, før de fandt deres grave her?« så føler man, at det kniber med at svare med et afgjort »ja«.

Og man takker i sit hjerte Peter, at hans lydighed mod sin herre var stærk nok til at få ham til at vende om, da han prøvede at flygte fra Rom for at undgå martyrdøden, men ude på Via Appia mødte den opstandne Kristus på vej til Rom, og da Peter undrende spurgte ham: »Quo vadis?« (»Hvor går du hen?«) fik svaret: »Til Rom for at korsfæstes påny«. Peter forstod meningen og vendte om for selv at lide døden på korset.

Og står man en aften inde i det mægtige Kolossæum belyst af store projektører og ser det store, sorte kors rejst til minde om de mange kristne, der fandt deres død her i kamp mod de vilde dyr til lyst for de tusinder af tilskuere, som dette kæmpe-

teater kan rumme, så kommer alt det så nær ind på livet af en, som man hørte om i skolens historietimer, og man forstår, at også dette er noget, der kommer en selv ved.

Men mere end noget andet blev jeg dog i det solfyldte minderige land mindet om Ham selv, den »soles sol fra Bethlehem«, som er oprundet over vor mørke verden, Jesus Kristus og hans komme til jord som menneske, altså om julens glade budskab. For bogstavelig talt overalt, hvor man færdes dernede er det Madonna med barnet, der dominerer, enten som skulptur, mosaik eller maleri. På alle mulige måder er barnet fremstillet, sådan som det nu har levet i de forskellige kunstneres fantasi, og den italienske kunst er gennemgående smuk og ædel. Overalt ser man dette motiv — paa husfacader, på vuggen i den lille butik eller i det lille markkapel, som ligger ved landevejen; altid har man det barn for øje, som kom til jorden julenat, mens englene sang: »Ære være Gud i det høje, fred på jorden og i mennesker hans velbehag«.

Ja, det var lidt af det meget, jeg oplevede i solfyldte dage i oktober, hvor jeg fik lejlighed til at hvile ud og suge til mig af nye indtryk.

Op det skal så være mit juleønske for os alle, at julens glade budskab må blive levende for os, så vi kan synge med på verset:

For rosen nu jeg kvæder	I ham brød lyset frem
omkap med himlens hær:	midt i den mørke vinter
en jomfru var hans moder	om nat ved Bethlehem.
Maria ren og skær.	

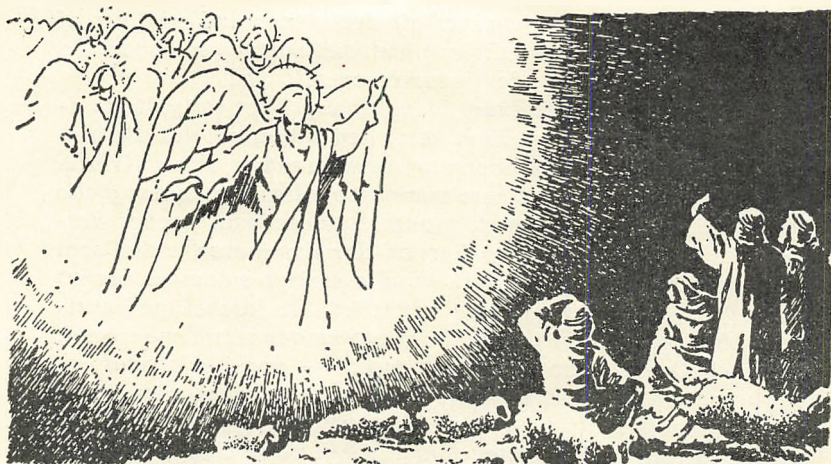
Annette Pade.

HILSEN FRA DIANALUND. Gennem „Sølvsnoren“ vil vi gerne hermed sende gamle elever og venner fra Fårevejle-tiden en hjertelig hilsen.

Når vi tænker tilbage, så forstår vi dårligt, at der allerede er gået over to år, siden vi havde det sidste hold elever på Fårevejle højskole. Mange nye elever har siden da gået ud og ind på Fårevejle højskole for at få hjælp til at fylde en plads i livet. — Her i Dianalund har vi i den forløbne tid haft den glæde at lære flere nye hold unge at kende både på kolonien Filadelfias skoler og på ungdoms- og aftenskolen i vort eget hjem. Til sidstnævnte har vi i vinter 40 unge, hovedsagelig i 15—20 års alderen.

En finsk højskolemand sagde engang omtrent sådan: „Vi skal prøve at elske unge hen til at lære Kristus at kende“. At kende ham er det eneste, der kan give sammenhæng i livet. „Vi kender Gud alene gennem Jesus Kristus, og kun ved ham kan vi kende os selv. Alene i Kristus kender vi liv og død. Uden Jesus Kristus ved vi ikke, hvad livet er, hvad døden er, hvad Gud er, og hvad vi selv er (Pascal)“. — Glædelig jul!

Else og Jørgen Jensen.

Og alt det gamle nyt

Udkast til et julespil i tre akter

Af forstander, pastor K. Robert Hansen

1. akt

(Foregår på en mark ved landsbyen Bethlehem for 1953 år siden.
Personerne er nogle hyrder, en stor dreng og en engel)

1. hyrde: Ja, så er vi her igen. Har I noget nyt at fortælle? Nå, ikke! Næ, det var heller ikke, fordi jeg ventede det. Hvad oplever vi? ingenting — eller rettere altid det samme og det samme: når det skumrer, så herud på marken; ved morgengry hjem og sove lidt, pukke lidt i vingården, skændes lidt med konen, banke ungerne lidt — og så af sted igen herud på den forbandede nattevagt. Og sådan år ud og år ind — det er snart ikke til at holde ud.

2. hyrde: Næ, synderlig afveksling kan man ikke sige, der bydes på. Nu har jeg været natteslave her på den samme mark i snart 40 år, husker jeg ret — og hver nat samme bælgravende mørke om os og samme svien i øjnene af at stirre ud i det efter de forbistrede ulve — samme mas med de fjollede får — samme sten at sidde på — samme tørne og tidslere at rive sig på og samme udsigt, hvis vi da er heldige at have lidt måne, til den ravnekrog af en by derinde, hvor de ligger og snorker og ærlig talt ikke skænker os en tanke ... „Davids by“.

3. hyrde: Ja, og fik vi så noget ordentligt for det, fik det jo endda være. Men altid den samme halve denar, så længe jeg kan huske. Dagholdet herude — de kan nok få en hel, men vi, som skal

pukle om natten, skal spises af med det halve. „I kan jo sove lidt ind imellem“, siger de bare — men vi sover ikke vor tid hen; „i vort ansigts sved æder vi vort brød“, som skrevet står. En halv denar — og priserne stiger i disse tovlige tider, og skat vil han nu også have, Augustus eller hvad det nu er, han hedder derovre i Rom. En halv denar — det er hverken til at leve eller dø af.

4. h y r d e: Og så i tilgift utak og det samme vrøvl evig og altid, når et af disse skabede får er stukket af — som om vi kunne gøre for det. Nu ham Mattatija — sikken en omgang jeg fik i går, da et af hans dumme lam var forsvundet; og han har dog mindst 100. Men ham om det — han må selv ud efter det, hvis han vil se det igen; jeg skal ikke have revet mine fødder til blods eller have min hals i klemme i et ulvegab.

5. h y r d e: Hold nu op med alle jeres beklagelser — ingen har det dog så hårdt og trivielt som jeg. Foruden alt det, I mukker over — det samme sure arbejde på den samme sure mark for den samme sure løn år ud og år ind — så har jeg jo j e r at døje med. Og I har bestemt heller ikke forandret jer i al den tid, vi har arbejdet sammen — altid den samme sure snak at høre på og fortrædelige miner at se på fra nat til nat, fra år til år. I er og bliver de samme.

D e a n d r e: Det gør du vel også — altid skal du gøre dig bedre end os andre.

1. h y r d e: Hold nu bøtte, allesammen, og lad os få lidt ro — det bliver jo ikke anderledes.

(Alle lægger sig til rette og sover).

(Et par timer senere — ved midnatstid — en stjerne er blevet tændt på himlen og lyser ned over de sovende. En stor dreng kommer løbende; han har et lam på armen.)

D r e n g e n: Hallo, hallo! Hvad — sover I? Jamen, så vågn da! hører I — vågn op! der er sket noget.

H y r d e r n e: Sket noget? Hvor- hvad? hvad kan være sket?

D r e n g e n: Ja, men se dog op — se stjernen der! Jeg var løbet ud efter fars lam allerede i eftermiddag, men mørket overraskede mig ude mellem klipperne! jeg løb vild, og jeg var nær styrtet i en afgrund — og så! så med eet var stjernen der — først ganske lille, så blev den større og større og lyste mere og mere, og ved dens lys fandt jeg vejen herhen.

1. h y r d e: Hvad mon det skal betyde?

2. h y r d e: Der må være sket noget.

3. h y r d e: Men hvad mon det er?

D r e n g e n: Jeg tror, det må være noget godt — mig har den allerede reddet fra døden.

4. h y r d e: Det er ærlig talt noget uhyggeligt, dette her.

5. h y r d e (foragtligt): Sådan nogle krystere!

(Der høres musik og sang. En engel træder til. Alle hyrderne — også den 5. — bøjer sig til jorden i angst, drengen i glad tilbedelse.)

Engelen: „Frygt ikke! thi se, jeg forkynder Eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi Eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren! Og dette skal I have til tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe“.

(Engelen forsvinder, mens musikken og sangen bliver stærkere og stærkere og til sidst til et brus: „Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har Guds velbehag!“ Imens forandrer hyrderne stilling og udtryk; deres hænder folder sig eller løftes til tak og tilbedelse som drengens — undtagen den 5.'s. Sangen forstummer efterhånden. Der bliver ganske stille et stykke tid. Drengen og hyrderne rejser sig og ser på hverandre).

1. hyrde: Det var mærkeligt, kammerater. Vi sad lige og talte sammen om, at intet skete. Og så skete endda — det største af alt. Kristus, Messias — ham, som vi hørte om derhjemme som børn, og som rabbi Josef i skolen fortalte os skulle komme —

2. hyrde: og som vi havde glemt

3. hyrde: og kun regnede med som et gammelt eventyr —

4. hyrde: — ja, han er kommet! og det her! her i vores by! her midt iblandt os!

1. hyrde: Ja, noget nyt er sket os. Hvor er det hele mærkeligt! Jeg ved ikke, hvordan I har det — eller hvordan jeg skal udtrykke mig; jeg er jo oprigtig talt ikke vant til at tage noget sådant i min mund — men for mig er det, som om det hele er forandret. Ja, vel — marken er den samme, og fårene, byen og menneskene derinde, og natten, kulden, vort sparsomme brød og — ja, vi selv med — og alligevel er det anderledes. Det er, som om der har lagt sig et skær hen over det altsammen. Ja, jeg tænker ikke bare på lyset fra stjernen, som nu skinner om os — for den forsvinder vel igen. Men — ja, hvordan skal jeg sige det — jeg synes et skær af noget usigelig godt, af godhed, af håb, af liv. Ja, I må sige, hvad I vil; men altså — det er for mig som om Gud selv er hos os og lyser sin velsignelse over os og det hele, ja, at han lader sit ansigt lyse over os. Forstår I det? — eller er det bare mig?

2. hyrde: Jo, jeg forstår dig i hvert fald godt — for jeg har i dette øjeblik den samme fornemmelse, som da jeg var barn: mine forældre tog mig med den lange vej fra Galilæa op til templet, og så stod vi deroppe i forgården — alle vi mange mennesker — og så i spændt forventning op mod det hellige — og så pludselig gik portene op, og alle præsterne og vi med stemte i med salmen: „S yng Herren en ny sang —!“ Det er det skønneste, jeg har oplevet i mit liv — indtil nu. Jeg var 12 år dengang; I ved, hvordan mit liv formede sig siden, jeg kom bort fra alt det dér — gik helt andre veje end op. Men nu, nu — ja, det lyder vist barn-

agtigt, skønt jeg er den ældste af jer — det er, som om jeg er blevet b a r n i g e n og står der foran de åbne, gyldne tempelporte. Alt det mellemliggende er ligesom taget bort, og jeg må begynde forfra — ja, ikke jeg alene, men vi alle. „En frelser“ blev der sagt, det er, som om Gud i denne nat med det, som er sket, har begyndt f o r f r a med os alle, med vort folk, med den hele verden. Og nu først forstår jeg rigtigt, hvad jeg sang som dreng: „Syng Herren en ny sang —!“ Havde jeg stemme som dengang, skulle jeg have givet mig glæde luft i sang.

3. h y r d e: Og hvis jeg skulle udtrykke det, jeg føler nu, så må jeg sige det sådan: det er som om der er kommet b u d h j e m m e f r a — ja, som om der er sket os det samme som Mattatijas lam — vi var kommet bort — ud i mørket, ud, hvor det måtte ende galt — og nu er der kommet en hjemmefra og har f u n d e t os og taget os på sine stærke arme.

4. h y r d e: Ja, det kan siges på mange måder. Jeg føler det nu, som om jeg har sovet — I forstår, ikke bare her på vores vagt — men sovet og været borte fra virkeligheden. Og nu har en god hånd rørt ved os og vækket os til en n y d a g, til et nyt liv. Jeg føler det som m o r g e n både i min sjæl og min krop — selvom det stadig er nat og koldt om os, og selvom Augustus tager det hele fra os. Jeg har en fornemmelse af, at herefter vil meget være nyt og anderledes for os.

5. h y r d e: Ja, og j e g forstår ikke et ord af det hele. Jeg er træt af at høre på al jeres snak — nu vil jeg sove igen.

D r e n g e n: Sove? nu? nu, da det største af alt er sket? Nej, lad os dog skynde os til Bethlehem!

1. h y r d e: Ja, du har ret, min dreng! Kammerater, lad os gøre, som han siger, skynde os til Bethlehem og se det, som er sket, og som Herren har kundgjort os — ham, fra hvem alt dette nye kommer.

(Med drengen i spidsen går de fire hyrder. Den femte lægger sig ned, strækker sig og sover igen.)

Man hører drengen og de fire hyrder synge, mens de går til Bethlehem:

„Syng Herren en ny sang,
thi vidunderlige ting har han gjort;
sejren vandt hans højre, hans hellige arm.
Sin frelse har Herren gjort kendt,
åbenbaret sin retfærd for folkenes øjne;
han kom sin nåde mod Jakob i hu,
sin trofasthed mod Israels hus“. (Salme 98.)

2. akt

Foregår i et hjem i 1953; personerne er: far, mor og tre-fire børn.

Eller på et sygehus; man ser en lille flok sygeplejersker forsamlet i en stue og i samtale omkring kaffebordet.

Eller er det på en højskole? Personerne er i så tilfælde 6—7 elever siddende på et værelses to stole og senge.

Eller — ja, det kan foregå overalt og har udspillet sig mange, mange steder og til alle tider.

Men jeg beklager meget, til at skrive denne akt skal der en bedre pen end min. Iøvrigt er det også for så vidt unødvendigt. Handlingen er faktisk den samme som i 1. akt; blot har personerne lidt andre klæder på og taler et andet sprog.

Kun dette: hvadenten det foregår i et hjem, på et sygehus eller en højskole, ender den med, at der er nogle mennesker, som med tak synger noget i retning af:

„Jesus, du kaldte mig engang,
da jeg var mest forknytt;
siden blev al min sorg til sang
og alt det gamle nyt.“

Dog — er det ved juletid, det foregår, synger de nok snarere:

„Hjerte, løft din glædes vinger!
over muld underfuld
englesangen klinger.
Hør og mærk de toner søde,
himlen lydt melder nyt:
Hør og mærk de toner søde,

3. akt

Foregår — om snart eller om lidt længere, jeg ved det ikke — i evigheden. Personerne er de samme som i de to foregående akter — kun mangler den 5. hyrde, da han desværre ikke lod sig vække hverken ved englesangen julenat eller ved de romerske legioners larm nogle årtier senere.

Denne akt formår jeg desværre heller ikke at skrive — forøvrigt heller ikke selv større ånder end jeg. Kun een har een gang fået

lov til i et kort øjeblik at løfte fligen af tæppet, som endnu er nede, skønt alt er beredt inde bagved. Hvad han saa og hørte, har han udtrykt sådan: „Og jeg saa en ny himmel og en ny jord. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: „Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og han skal bo hos dem, og han skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere, thi det, som var før, er nu forsvundet.“ Og han, som sad på tronen, sagde: „Se, jeg gør alting nyt“ (Åb. 21).

Brev fra missionær, frk. Mette Stauns

Frk. Mette Stauns er ikke noget ukendt navn for dette blads læsere. Som tidligere elev på Fårevejle højskole og en trofast ven af arbejdet her føler vi, at hun er en af „vores“ repræsentanter på missionsmarken. I D. M. S.-bladet for 15. febr. 1952 læser vi følgende lille hilsen fra frk. Stauns:

„Hører du skriget fra Kinas millioner?“ (begyndelsen af en sang af fru Ellen Gøtzsche, højskolemor på Fårevejle højskole 1910—12, Indre Missions sangbog nr. 138 — red.) var det ord, som Gud brugte til at vise mig min fremtidsvej; og på dette ord rejste jeg ud til Kina første gang 1922, hvor jeg tilbragte 25 lykkelige år på hospitalet i Antung i Manchuriet, indtil hjemrejse 1947 — og døren blev lukket. — Men så skete det, at døren åbnedes indefra, idet millioner af kinesere flygtede fra deres eget land og bosatte sig på Formosa. Da lød kaldet atter til mig om at rejse ud til det folk, der havde mistet alt og trængte til hjælp både til sjæl og legeme ....“

Og så rejste frk. Stauns til Formosa i maj 1952. Og for nogen tid siden modtog vi nedenstående brev fra hende:

Mackay Memorial Hospital, Taipei, Formosa,

Kære forstander K. Robert Hansen!

Hjertelig tak for brev! Det glædede mig meget, at man ikke havde glemmt mig på min gamle højskole. Jeg har heller ikke glemmt højskolen — det sted, hvor jeg fandt fred med Gud, og hvor jeg oplevede så meget, der fik betydning for hele min fremtid.

Jeg har hørt, at højskolen nu er blevet sygeplejehøjskole, og om jeg får lov igen at komme hjem, kan De vente mit besøg.

Efter at jeg havde været hjemme i Danmark i ca. 5 år, åbnede Gud vejen for mig til Formosa, og her er jeg i fuldt arbejde med elevuddannelse på Mackay Hospital. I april begyndte jeg med en ny klasse på 12 elever, og desuden har jeg 17 elever, fordelt på 3 klasser, samt 20 sygeplejersker, der er færdig med deres uddannelse.

Vi har ca. 100 patienter, mange operationer og en stor poliklinik. Foruden elevuddannelsen har jeg og-

så opsyn med afdelingerne, så der er nok at gøre.

I fjor fik jeg sendt en pengegave af Sygeplejerskernes Missionsforbund (S. M. F.), som jeg har brugt dels til at forbedre skolestuen for eleverne, dels til traktater. Vi har ikke så få patienter, som for første gang hører evangeliet om Jesus Kristus, verdens frelser, og det er en glæde at få lov til at tale med dem og give dem bibelen i hånden — og så efterhånden se, hvordan Gud arbejder på hjerteageren. — Ja, en sygeplejerske har et stort privilegium, men også et stort ansvar.

Så hjertelig hilsen til kendte og ukendte venner af og på Fårevjle højskole! — Eders
Mette Stauns.

Fra skolen

Den forløbne måneds vigtigste begivenhed — ja, adskilligt konkurrerer om at være det. Var det „Bedstefar“s fødselsdag d. 22. november, i hvilken anledning vi også fik „Onkel Christian“s besøg med et udmærket foredrag om Færøerne i tilgift lørdag aften? Eller var det fødselsdagen nede på „Portgård“? — en rigtig fødselsdag var det: Rita og Tage Jespersen, vores gode

bestyrerfolk, fik sig en dejlig dreng! Eller søster S'ig'n'e B'rønnum s besøg på skolen? Søster Signe er bosat i Ålborg og virker blandt kvindelige fanger. Det blev både til en aften og en foredragstime næste formiddag — vi kunne ikke blive trætte af at høre søster Signe fortælle. Og svare på spørgsmål måtte søster Signe både om diakonissestiftelsen, om sit specielle arbejde og af personlig art. Vi tager vist ikke fejl: den glød, vi mærkede hos søster Signe, fængede.

Og så er vi kommet ind i adventstiden. Det mærkes ved morgenandagterne, hvor vi samler vore tanker om forjættelserne. Det høres på trapperne og fra værelser, hvor der øves på de kendte og kære juletoner. Og det kendes på det specielle F. H. fænomen, der hedder adventsaftenerne i foredragssalen, hvor vi — gamle elever husker det, ikke! — prøver at omdanne hele den store sal til en hjemlig dagligstue, hygge os med sang og oplæsning og stemme hinandens sind til den forestående julefest.

I morgen, onsdag d. 9. december, har vi vort offentlige advents- og julemøde, lørdag d. 12. Luciafest, lørdag d. 19. juleafslutning — og så! søndag morgen det gamle, men stadig nye og lige vidunderlige: hjem til jul!

OFFENTLIGT MØDE PÅ SKOLEN

onsdag d. 13. januar 1954 kl. 20. Forstanderinde, frk. Annette Pade fortæller om Frans f. Assisi. Foredraget ledsages af lysbilleder. Alle er velkomne.

Fra elevkredsen

FAREVEJLEKREDSEN I KØBENHAVN

holder som nævnt i sidste nr. nytårsfest på KFUK, St. Kannikestræde, lørdag d. 9. jan. 1954 kl. 19,30. Her fra skolen skal vi nok komme så mange, som det lader sig gøre, og glæder os til at mødes med en stor flok gamle elever og venner af alle årgange.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

samles i Hjallerup missionshus samme aften, altså lørdag d. 9. jan. kl. 20. Forstander Jef Tange, Rønde, taler: „Når folk får frihedsbegrebet galt i halsen“.

TIL BEDEVÆRELSET

er indgået mange gode gaver. Vi siger tak til: Fru Valborg Lisberg, Fårevejle, sygepelejeelev, frk. Annelise Nielsen, Haslev, Sophie Jensen, Bille Brahesvej 3 1. v., København, Aage Christensen, Sthensvej 2 A, Tåstrup, Andreas Mortensen, Haderup, Skive, Christine Bruun, Skovlund, Mølby, Karen Engholm, Fredehjemmet "Østergård" pr. Kr. Hyllinge, kørelærer R. Nielsen, Galten st., Niels Mo-

gensen, Skovhøjgård, Egtved, fru Mildred Primdahl Jensen, Asted, Durup, frk. Marie Petersen, Tersløse by, Dianalund, Agnes Ferm, Korsgårdsvej 11, Charlottenlund, Kaj A. Petersen, Lynggaard, Søndersted, Tølløse, fru Asta Vibe, Vangsbo, Poulsker, Nexø, graver H. P. Jørgensen, Asminderød, Fredensborg, og Ingeborg Hansen, Skolegade 1, Allinge.

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1936—37: Hilbert Andersen, Grynderup mark, Boeslunde.
 1948: Helga Andersen, Kirkegade 61, Ikast.
 1948—49: Johs. Larsen, Dianalund.
 1950: Margrethe Vester, Tødsø.
 1951: Meta Eggert, Bredgade 38, København K.
 1952: Grete Lyng Nielsen, Ladegårdsgade 19, Assens.
 1952—53: Vera Knudsen, sygehuset, Kolding.
 Hr. konsulent N. J. Nielsen, konsulentkontoret, Bredgade 30, Herning.
 Nina Andersen, Skolegade 15, Tørring.
 1924—25: Chr. Jensen, Ingolfs allé 4², København S.
 1938: Ellen Stoltenberg, Tolstrup skole, Jystrup.
 1938—39: Rasmus Pedersen, Lystrup, Vivild.
 1948: Edith Jensen, Egebjerggård pr. Otterup.
 1949: Fru Dagny Chlistensen, Smedegårdsvej, Tvis.
 1949—50: Karen Nielsen, „Dannerupgård“, Vårst.

NYE MEDLEMMER

af Fårevejle Højskoles elev- og vennekreds:
 Sadelmagemester Georg Andersen og frue, Sdr. Bjert.

Og nu, kære gamle elever og medarbejdere og venner af vor skole! modtag allesammen de hjerteligste hilsener og ønsker om en velsignet jul i Jesu navn fra os alle! — Jeres

Karl Erik Andersen. Karen Fuglsang. Rita, Tage og Jespersen. Anna Johanne, Anders, Margrete, Niels, Mette Kirstine og K. Robert Hansen. Johanne Mikkelsen. Birthe Nebel. Alice Nielsen. Karen Nielsen. Grethe Nørkjær. Annette Pade. Anni Petersen. Ruth Thomsen.
 Lilly Frederiksen.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.